

3PAK

Alsjeblieft,
je bent dankzij je school,
bibliotheek of boekhandel in het bezit
van een exemplaar van
3PAK.

Drie korte verhalen ter gelegenheid van
de Boekenweek voor Jongeren 2019.

Veel plezier bij het lezen van de verhalen van

Margje Woodrow,
Joost Klein
&
Karin Amatmoekrim.

3PAK wordt je aangeboden door je school, bibliotheek of boekhandel, ter gelegenheid van de Boekenweek voor Jongeren 2019.

3PAK is geproduceerd door Stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek in samenwerking met de uitgeverijen De Fontein, Het Spectrum en Prometheus.

© Margje Woodrow – *Exposure*, 2019

© Joost Klein – *Brüders auf Berlin*, 2019

© Karin Amatmoekrim – *Echo*, 2019

Illustraties: Cracco

Omslagontwerp en typografie: Oirik

Druk en afwerking: IPP Printers, gedrukt op 100% chloorvrij geproduceerd papier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, Stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek, Postbus 10576, 1001 EN Amsterdam.

ISBN 978 90 5965 509 6

NUR 303

www.boekenweekvoorjongeren.nl

www.uitgeverijdefontein.nl

www.unieboekspectrum.nl

www.uitgeverijprometheus.nl

De Boekenweek voor Jongeren wordt georganiseerd door Stichting CPNB,

Stichting Lezen en De Schrijverscentrale. NBD Bibliion is sponsor.

Partners van de Boekenweek voor Jongeren zijn de lesmethode Talent van Malmberg,

CJP, het Nederlands Letterenfonds, Stichting de Versterking en Fonds 21.

Stichting Collectieve
Propaganda van het
Nederlandse Boek

de
Schrijvers_
centrale

nbd bibliion

INHOUD

5

EXPOSURE

Margje Woodrow

27

BRÜDERS AUF BERLIN

Joost Klein

45

ECHO

Karin Amatmoekrim

EXPOSURE

Margje Woodrow

*‘Maybe I’m defective
Or maybe I’m dumb
I’m sorry, so sorry for what I’ve done.’
– Nothing but Thieves*

‘Wel goed inzoomen, hè?’ zegt Toby.

We zitten al tien minuten te wachten op het bankje vlak naast de aula.

Mijn mobieltje glijdt bijna uit mijn zweethanden. *Dit moet je echt niet doen, Gwen! Niet mevrouw Banning.* Maar ik luister niet naar de stem in mijn hoofd en druk op de rode knop. De opname loopt.

Via het scherm zie ik hoe Banning de trap naar beneden neemt.

Toby stoot me aan. ‘Kijk haar hijgen. Perfect dit.’

Het is allesbehalve perfect, denk ik. Mijn buik zeurt. Gisteren hielp ze me nog. Zij weet als enige docent waar ik mee zit. Waarom willen Toby en Sena juist haar te kakken zetten?

Toch film ik door. Zoom in en weer uit.

‘Heb je alles?’ vraagt Toby grijnzend. ‘Onderkin in een close-up?’

Ik knik.

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Stuur je het door? Sena en ik gaan er straks mee aan de slag.’

Mijn vinger hangt aarzelend boven het scherm. ‘Ik weet het niet, hoor.’

‘Hoezo? Ga je opeens het lievelingetje uithangen?’

‘Grappig houden, oké?’

Toby grijnst. ‘We zien wel.’

‘Nee,’ zeg ik fel. ‘Dat stierenfilmpje met de conciërge was echt wreed.’

‘Vond jij. Onze volgers dachten daar heel anders over.’

‘Ik wil niet weer zoiets.’

‘Jaja.’ Hij duwt tegen mijn schouder. ‘Schiet nou maar op.’

Terwijl ik naar de kleedkamers van de gymzaal loop, vraag ik me af of ik nog mee wil doen met Toby en Sena. Het account op Instagram begon een maand geleden. Als geintje. En omdat Sena tijdens een tussenuur per se Toby’s aandacht wilde trekken.

Toby en leraren is een kansloze combi. Dus hij zag ons idee om een spotaccount op Insta te beginnen meteen zitten. Binnen een minuut had hij een naam.

‘Spotkop bekt lekker.’

‘O ja,’ kirde Sena. ‘Vind je ook niet, Gwen?’

Nog voordat ik kon antwoorden, zei hij: ‘Niemand mag weten dat wij erachter zitten. Nooit. Wat er ook gebeurt, we blijven anoniem.’

‘Tuurlijk. Ik zwijg als het graf. Jij?’ Sena knikte naar me. Haar ogen fonkelden van opwindning.

Binnen een paar weken hadden we meer dan twaalfhonderd volgers. Ongeveer de helft van onze school. Dat werden er veel meer toen we aan verzoekjes gingen doen. Via dm’s stroomden ze binnen.

Mijn taak was leraren filmen. Tijdens de les, in de aula, of in de gang. Stiekem natuurlijk. Toby gaf instructies. *Opnemen als-ie rode vlekken in zijn nek krijgt. Juist filmen als ze iemand aanstaart met die vissenogen. Zodra haar kont wiebelt. Inzoomen wanneer hij kwaad wordt. Ik lok het wel uit.*

De filmpjes stuurde ik door naar onze Spotkop-telefoon. Een oud mobieltje met prepaidkaart.

Sena bleek koningin videobewerken. Via apps vertraagde ze de beelden. Ook voegde ze special effects en graphics toe.

Toen ik Toby en Sena zoenend aantrof in de fietsenstalling, hij met zijn handen onder haar shirt, wist ik dat Sena’s doel bereikt was. Ze had Toby in de pocket. Of was het juist andersom?

Ik schrik op van Sena’s stem achter me. ‘Topmateriaal van Banning. Nu Leemans nog. Film dadelijk zijn kop als hij op zijn fluitje blaast. Aan een paar shots heb ik genoeg.’

‘En jij denkt dat dat gaat lukken tijdens de gymles?’ snauw ik.

‘Waarom niet?’ Verongelikt kijkt ze me aan. ‘Wat is het probleem?’

‘Eh, wat denk je van mijn mobiel? Waar moet ik dat ding laten?’

‘Stop gewoon in je bh of zo.’

‘En dan?’

Sena schudt haar zwarte krullen naar achteren. ‘Weet ik veel. Verzin wat. We willen Leemans koppelen aan Banning. Geloof me, dit wordt *huge!*’

Doe het lekker zelf, denk ik. Thuis heb ik al te maken met het dictatorschap van mijn vader. Dit ‘doe dit, doe dat’-gezeik kan ik er niet ook nog bij hebben.

Maar tien minuten later zit ik aan de kant met een *coolpack* op mijn knie. Zogenaamd verstapt tijdens het volleyballen.

‘Gaaf het?’ had Leemans bezorgd gevraagd. ‘Goed koelen, hoor.’

Ik schuif mijn hand onder mijn shirt en vis mijn mobiel uit mijn bh. Dit is de allerlaatste keer, zeg ik tegen mezelf.

Vanachter het coolpack zoom ik in op Leemans’ gezicht. Lang hoef ik niet te wachten. De bal vliegt tegen het net. Een milliseconde later klinkt een snerpnd geluid. Hij blaast wel heel agressief op zijn fluitje. Zijn wangen bollen op en zelfs zijn ogen puilen uit. Ik geef toe: dit is een geweldig shot.

‘Serieus, Gwen,’ zegt Sena na de les. ‘Jij móet actrice worden. Zoals jij jezelf op de grond stortte en naar je knie greep.’ Ze klapt in haar handen. ‘Ik doe het je niet na.’

Zodra ik het poortje openduw en door het raam naar binnen kijk, zie ik mijn vader al in de woonkamer zitten. Mijn adem stokt als ik zijn sturse blik herken. Natuurlijk, die 5,6 voor de luistertoets Engels staat in Magister. Krijg ik weer een Netflix-verbod? Wil hij mijn telefoon? Wordt het negeerstraf? Ik kan mezelf omdraaien, weglopen en pas na het eten terugkomen. Meestal gaat hij hardlopen of naar een vergadering van zijn politieke partij.

Nee, denk ik. Uitstel van executie heeft geen zin. Ik adem diep in, blaas uit en open de achterdeur. ‘Hallo!’ roep ik zogenaamd vrolijk. Vlug loop ik door naar de trap. ‘Ik ga naar boven.’

‘Niks ervan,’ blaft mijn vader. ‘Kom eens hier!’

Al mijn spieren spannen zich. Daar gaan we weer, denk ik terwijl ik in een denkbeeldige bubbel kruip.

‘Ik ben gebeld door mevrouw Banning. Klopt het dat je jouw beklag bij haar hebt gedaan?’

Ik schrik. Heeft ze echt gebeld? ‘Nou, eh...,’ stamel ik als ik op de stoel tegenover hem plaatsneem. ‘Niet helemaal. Ik heb alleen –’

‘Zielig lopen doen,’ onderbreekt hij me. In zijn kaak trilt een spiertje.

Ik buig mijn hoofd. Mijn mond is kurkdroog.

‘Over je moeder en mij,’ gaat hij verder. ‘Dat wij te streng zijn en meer van dat soort onzin. Terwijl het ene na het andere slechte cijfer binnenkomt. Net weer een onvoldoende.’

‘Een 5,6 is geen –’

‘Hou toch op.’ Hij veegt bijna de mok koffie van tafel.

Ik staar naar het schilderij achter hem en slik. Wat kan ik zeggen? Mevrouw Bannings telefoontje maakt het alleen maar erger. Hoewel het lief is dat ze de 3 heeft verzwegen.

‘Mag ik hem please opnieuw maken? Ik had een black-out,’ vroeg ik toen ze me vanmorgen na de les bij zich riep om te praten over mijn dramatisch gemaakte grammaticatoets. ‘Mijn vader gaat me vermoorden als hij deze 3 in Magister ziet.’

‘Vermoorden?’ herhaalde ze verbaasd. ‘Kom even zitten. Kan ik iets doen?’

Door haar lieve blik barstte ik in tranen uit. Warrig en snotterend vertelde ik over mijn vader.

‘Ik ga je helpen, Gwen,’ zei ze heel beslist. ‘Dat beloof ik.’

Mijn vaders hand klappt op tafel. ‘Hé, kijk mij eens heel gauw aan.’

Ik richt mijn hoofd op.

‘Als jij nette cijfers haalt,’ gaat hij verder. ‘En dan bedoel ik cijfers boven de 7, is er wat je moeder en mij betreft geen vuiltje aan de lucht. Begrepen?’

‘Ja,’ mompel ik.

‘Ik hoor niks.’

‘Ja,’ zeg ik iets harder.

‘Ja wie? Twee woorden graag.’

Rot op, denk ik, maar ik antwoord: ‘Ja, pap.’

Boven op mijn kamer ga ik op bed liggen. Niet normaal! Tranen prikken in mijn ogen. Ruw veeg ik ze weg. Met janken schiet ik niks op. Dit verandert nooit.

Naast me op de grond zoemt mijn mobiel. Met tegenzin pak ik hem op.

Sena heeft het filmpje van Banning en Leemans in onze Spotkop-appgroep gezet.

Nu al? Ik klik op play.

Gekreun. Smakgeluiden. Wat? Wat is dit? Vlug zet ik mijn mobiel op stil. Van de zenuwen begin ik raar te giechelen. Sla zelfs mijn hand voor mijn mond. Kijk weg. En weer terug. Zo gênant. Dit filmpje kan niet. Absoluut niet!

Naakt zouden we niet doen. Zelfs Toby was het daarmee eens.

Dit is veel erger dan naakt.

O mijn god!

Dit is keiharde en ranzige seks.

Heel heftige porno.

Voor de tweede keer bekijk ik het filmpje.

Leemans blaast op zijn fluitje. Banning snelt via de trap naar hem toe. Hard hijgend.

Perfect dit. Kijk haar hijgen. Ik hoor het Toby nog zeggen.

Haar onderkin trilt.

Wat volgt kan echt niet. Hoe heeft Sena hun hoofden naadloos op die rampetampende lijven gekregen? De stoomwolkjes erbij... die geluiden... afschuwelijk.

Als een gek check ik ons Spotkop-account op Insta. Mijn hart hamert tegen mijn ribben. Laat het alsjeblieft niet... Ik blaas opgelucht uit. Het is nog niet geplaatst.

Ja hoor, denk ik als ik ze na het avondeten achter de school tegen een boom zie staan. Lebber elkaar maar lekker af. Boos zet ik mijn fiets weg. 'Dit filmpje is echt té!'

Geërgerd kijkt Toby op.

Sena staart naar de grond.

'Wat nou té?' Toby draait zich om. 'We moeten toch opvallen tussen al die andere accounts? Aan soft gedoe hebben we niks.'

'Mee eens,' zeg ik. 'Maar dit is weer het tegenovergestelde van soft. Respectloos en supergrof eigenlijk. Vies. Wat vind jij, Sena?' vraag ik, omdat ik haar blik niet kan peilen. Ze schuift met haar voet takjes en bladeren bij elkaar. Twijfelt ze ook?

'Zij is voor, natuurlijk.' Toby slaat zijn arm om haar middel en trekt haar naar zich toe. 'Toch?' Vlug kust hij haar op haar mond.

'Echt?' Ik wil het uit Sena's mond horen.

'Eh...' Sena maakt zich los van Toby. 'Ik kan nog balkjes voor hun ogen doen?'

'Ben jij gek!' roept Toby uit. 'Dan is het hele effect weg.'

'Seks mag niet eens op Insta,' zeg ik.

Toby haalt zijn schouders op. 'We nemen gewoon het risico.'

'We?' Ik zet mijn handen in mijn zij.

'Ja. Het is toch twee tegen één?' Hij rekt zich uit alsof de discussie hem verveelt. 'Probleempje opgelost, lijkt me.' Met zijn mobiel loopt hij naar het schoolgebouw. 'Even wif opsnorren, dan knal ik het er meteen op.'

Sena lacht en ik snap niet waarom.

'Please,' smeed ik. 'We krijgen hier vreselijk veel gezeik mee.'

‘Dat denk jij altijd.’ Ze veegt een pluk haar uit mijn gezicht. ‘Om dat stierenfilmpje flipte jij ook. En wat gebeurde er? Helemaal niks.’

‘Dit keer wel. Ik voel het aan alles.’

‘Ben je helderziend?’ roept Toby.

‘Eh, nee.’

‘Nou dan.’

Sena glimlacht. ‘Bange piepmuis. Stop met stressen. Het moet voor Toby en mij wel een beetje leuk blijven.’

Verbluft staar ik haar aan. En ik dan? Moet ik het hiermee doen? Zij zijn voor, dus pech voor mij? Is Sena een marionet geworden of zo?

Stap er gewoon uit. Het is alsof een lichtje aanknipt in mijn hoofd. *Kap ermee.*

‘Inderdaad,’ snauw ik. ‘Het moet zeker leuk blijven. Ook voor mij. Dus ik doe niet meer mee.’ Zonder hun reactie af te wachten loop ik naar mijn fiets. Mijn beslissing voelt als een doorgeprikte blaar. De druk is eraf. Het is klaar. Basta. Maar het zeurende gevoel verdwijnt niet.

Thuis check ik Instagram. Nee! Het filmpje staat er nog geen kwartier op en er zijn al megaveel likes en reacties. Ik scrol verder. Ben ik serieus de enige die dit niet vindt kunnen?

De volgende morgen ben ik twee, misschien drie minuten op school, of er zijn al negen mobieltjes onder mijn neus geduwd. *Heb je het gezien? Moet je kijken! Zeker weten, dit zijn Banning en Leemans. Je weet wel, die dunne van gym. Hij is toch getrouwd? Echt goor, zeg! Bah, ze is net een drilpudding.*

Hebben ze niet door dat het fake is? Zien ze dat niet of willen ze het niet? Gefluister, gegiechel, opgewonden kreten: het gonst door de gangen en in de aula. Erger nog: ook via WhatsApp is het filmpje al verspreid. Nog even en het staat op Dumpert.

Niemand vermoedt dat ik er iets mee te maken heb. Maar het voelt alsof ik zelf naakt rondloop. Meelachen lukt me niet. Laat staan dat ik erover meepraat.

Sena en Toby heb ik nog niet gezien op school. Gisteren toen ik thuiskwam appte Toby nog: Wat zei ik nou? Het is mega op Insta! Waarop Sena reageerde met klaphandjes en hartjes.

Ik hield me stil.

Met mijn blik op de vloer gericht loop ik het lokaal binnen. Ik durf Banning niet aan te kijken. Weet ze het al?

‘Goedemorgen,’ zegt ze vrolijk. ‘Hebben we er een beetje zin in vandaag?’
Vlug zoek ik een plekje achterin.

‘En u?’ roept Danio door de klas. ‘U lust er wel pap van, toch?’

Anderen lachen.

Ik krimp ineen.

Banning knikt vriendelijk. ‘Je mag me er zelfs voor wakker maken.’

Gejoel stijgt op. Klasgenoten fluiten en klappen.

‘Waar heb ik dit nou aan te danken?’ Verrast kijkt Banning het lokaal rond.

‘Heb ik iets gemist?’

‘Nah, niet echt, mevrouw,’ antwoordt Danio. ‘U bent gewoon nogal hot op het moment.’

‘O, nou eh...’ Ze bloost. ‘Leuk. Bedankt.’

Halverwege het lesuur komt ze bij me. ‘Gaat het? Gisteren sprak ik je vader en echt een soepel gesprek was het niet. Ik snap nu helemaal wat je bedoelt.’

Ze legt haar hand op mijn bovenarm. ‘Luister, het is iets wat ik nog nooit heb gedaan. Maar vier minuten bellen met jouw vader was genoeg om in jouw geval Magister even on hold te zetten.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Dat ik deze 3 er niet in zet.’ Ze schuift de grammaticatoets naar me toe. Het is een bloedbad door de rode strepen. ‘Over een tijdje mag je de toets herkansen. Tenminste, als jij na school bereid bent om bij mij te komen oefenen.’

Ik krijg het warm. Bloedheet.

‘Oké?’ vraagt ze. ‘Kun je deze 3 voor je ouders verzwijgen?’

Net als ik ‘ja’ en ‘dankjewel’ wil zeggen, klinkt er een omroepbericht.

‘Ik hoop dat ik duidelijk genoeg ben,’ zegt rector Berends. Hij spreekt kalm, maar de woede spat van zijn gezicht af. ‘Zulke filmpjes zijn onacceptabel.’

Met alle vierdejaars zit ik in de gymzaal op de grond. Het liefst kruip ik weg in een donker hoekje. Want woorden als ‘politie’, ‘aangifte’ en ‘verwijdering van onze school’ maken me bang.

Banning en Leemans zie ik niet. Waarschijnlijk zijn ze naar huis gevluht.

Ik kijk om. Toby zit schuin achter mij. Met een relaxte uitdrukking op zijn gezicht. Sena leunt met opgetrokken knieën tegen de muur. Ze ontwijkt mijn blik.

‘Wij hebben een sterk vermoeden,’ gaat Berends verder. ‘Dat het een van jullie

is. Tot vanavond zes uur kun je bij mij melden. Komt er niemand, dan draag ik het over aan de politie. En...' Zijn blik glijdt over ons heen. 'Omdat we jullie blijkbaar niet kunnen vertrouwen met jullie mobieltjes, leveren jullie die dingen vanaf morgen in bij de administratie.'

Vingers gaan de lucht in. Eerst wordt er voorzichtig gefluisterd. Al snel roept iedereen door elkaar.

'Dan nog iets...' Berends schreeuwt over het kabaal heen. 'Volgende week zouden jullie naar Londen of Parijs gaan. Ik zeg expres 'zouden', want we overwegen het te annuleren. Met zijn allen op reis kan alleen als er sprake is van vertrouwen.'

Meteen klinkt er een hoop protest door de gymzaal. *Wat? Niet eerlijk! Belachelijk! Alsof wij er iets aan kunnen doen! En wat wij gedokt hebben dan? Waarom pakt u iedereen?*

Toby schreeuwt het hardst.

Maar Berends is onverbiddelijk, maant iedereen tot stilte en zegt: 'Er is geen discussie mogelijk. Klaag maar bij de maker van dit walgelijke filmpje en bij iedereen die deze smerigheid heeft doorgestuurd.'

In de pauze haast ik me naar Sena en Toby in de fietsenstalling.

'En nu?' vraag ik.

'Niks natuurlijk,' antwoordt Toby. 'Behalve genieten van het succes.'

Sena drementelt op en neer. 'We hadden dit nooit moeten doen.'

'Goh,' zeg ik. 'Daar kom je nu mee.'

'Ja,' fluistert ze. 'Wist ik veel dat het -'

'Zo uit de hand zou lopen?' Ik tik tegen mijn voorhoofd. 'Gisteren noemde je me nog een bange piepmuis en moest het vooral leuk blijven voor jullie.'

Sena kijkt me beduusd aan. 'Je hoeft niet zo te schreeuwen, hoor.' In haar nek verschijnen rode vlekken. Dan zegt ze: 'Alsof ik kon voorspellen dat het massaal gedeeld zou worden. En dat we de rector op onze nek zouden krijgen.'

'En straks de politie, hè?' vul ik aan. 'Heb jij zin om opgepakt te worden?'

'Ho, ho, niet zo hysterisch,' zegt Toby. 'Er is niks aan de hand. Gewoon mondjes dicht, een beetje meebabbelen met de rest en dan waait het wel over. Geloof me nou maar.'

Ik schud mijn hoofd. 'We kunnen ons beter melden bij Berends.'

Toby's ogen vliegen open. 'Melden? Nee, joh!'
'Maar als we er nou eens met duizendmiljoen excuses komen, dan –'
'Oké,' onderbreekt hij me. 'Luister even. Ik snap dat je het allemaal heel eng vindt.'

Ik knik. 'Nogal ja. Berends dreigt wel met de politie, hè?'

'Dat is dikke bluf.'

'O, en hoe weet jij dat zo zeker?'

Zuchtend haalt Toby zijn hand door zijn warrige haar. 'Omdat Berends daar al eerder mee heeft bedreigd. Toen ik volgens hem een paar brugklassertjes bang had gemaakt.'

Mijn hoofd gaat met een ruk opzij. 'Sorry?'

'Laat nou, Gwen,' zegt Sena. 'Dat met die brugklassers stelde niks voor. Maar we kunnen ons echt niet gaan melden, want dan wordt Toby meteen van school gestuurd. Hij is al vijf keer geschorst.'

Is zijn eigen probleem, denk ik boos.

'Ik heb een andere oplossing,' zegt Toby opeens. 'Die voor jou ook te doen is.'

'Mag ik je mobiel even? Ontgrendeld graag.'

'Want?'

'Ik weet hoe we de schade kunnen beperken.' Hij steekt zijn hand uit. 'Geef maar, ik snap je punt.'

Een paar seconden aarzel ik. Wat bedoelt hij nou? Gaat hij het filmpje verwijderen?

Sena seint met haar ogen dat het oké is.

Ik overhandig hem mijn mobiel.

Al gauw tikken zijn vingers driftig op mijn scherm.

Ik probeer mee te gluren. Scrollt hij nou door mijn foto's?

'Wat zoek je?' vraag ik.

'Wacht... Ja... Ik heb hem.' Een zoefgeluidje klinkt. Vlak erna piept zijn eigen mobiel. En die van Sena.

Meteen besef ik dat ik een fout heb gemaakt. Een vreselijke fout. Nee! O, help! Niet die foto!

Met een vervelende grijns duwt hij mijn mobiel onder mijn neus. 'Wil je nog steeds naar Berends?'

'Nee,' fluister ik met dichtgeknepen keel.

‘Heel verstandig. Ik zou ook niet willen dat er een foto van mijn vader als nazihond viral zou gaan.’ Hij geeft me mijn mobiel terug en ik krijg een luchtkusje.

Terwijl ik Sena en Toby nastaar, raast er van alles door me heen. Vooral boosheid en frustratie. Ik kan mezelf wel slaan. En Sena ook. Zij heeft Toby getipt. Een tijdje terug heeft ze namelijk met een foto van mijn vader geklooid. Toen ze me overstuur op mijn kamer aantrof vanwege een megaruzie met mijn vader. Zijn woorden ‘Het wordt nooit wat met jou’ hadden zich vastgeklauwd in mijn hoofd. Zorgden ervoor dat ik niet meer stopte met huilen.

Sena probeerde me op te beuren. ‘Ik weet iets.’ Ze pakte mijn mobiel, tikte mijn vaders naam in op Google, zocht bij afbeeldingen en maakte een screenshot. ‘Hebbes. Wat zal ik eens van hem maken? De duivel? Een hyena? Heb jij een idee? Een nazi?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Doe maar iets, ik vind alles best.’

‘Alles?’

Ik knikte.

‘Je zei dat-ie blafte naar je.’

Weer knikte ik.

Waarom heb ik die foto niet meteen verwijderd? Hoe heb ik zo dom kunnen zijn? Als mijn vader dit ooit te weten komt... een nazihond... Ik schud mijn hoofd.

‘Sena!’ roep ik als ik vlak achter haar fiets. ‘Wacht even.’

Gelukkig. Ze mindert vaart, zodat ik een paar tellen later naast haar rijd. ‘Ik moet met je praten.’

Ze zucht geërgerd. ‘Gwen, blijf nou niet bezig. Toby was toch duidelijk?’

‘Luister even,’ dring ik aan. ‘Ik wil alleen maar iets vragen.’

Met haar blik strak op de weg gericht begint ze harder te trappen.

‘Waarom doe je zo?’

‘Wat?’ Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt ze me aan. ‘Ik begrijp niet wat je bedoelt.’

‘Dreigen met die foto van mijn vader. Die jij nota bene zelf hebt bewerkt.’

‘Sorry hoor, ik weet niet waar je het over hebt.’

Ongelooflijk. Houdt ze zich echt van de domme? ‘Sena, we kennen elkaar al zo

lang. Ik bel jou altijd als er iets is en jij mij.'

Ze zwijgt.

'Of niet dan?' Ik grijp haar arm vast. 'Zeg iets!'

'Doe normaal,' snauwt ze. 'Laat los!'

Rustig blijven lukt niet meer. 'Eerst antwoord!' gil ik.

Wild draait ze haar stuur naar links.

Mijn hand schiet weg. Voor ik het besef smak ik tegen het asfalt. Een paar tellen blijf ik liggen vanwege de pijn in mijn schouder. Dan trap ik mijn fiets opzij. Terwijl ik opkrabbel kijk ik om me heen.

Een eind verderop zie ik iemand in een rode jas de hoek om gaan. Serieus? Is ze gewoon doorgefietst?

'Het is werkelijk niet te geloven,' zegt mijn vader tijdens het avondeten. Zijn stem trilt. 'Wat een respectloze en onbeschofte figuren lopen er rond op jouw school. Heel goed dat de rector streng optreedt en de reizen wil annuleren.'

'Nou,' zegt mijn moeder, 'op deze manier dupeert hij ook veel onschuldige leerlingen.'

Ik prik mijn vork in een dampende aardappel op mijn bord. Geen hap krijg ik door mijn keel. 'Hebben jullie het filmpje gezien?' vraag ik.

Mijn vader maakt een wegwerpgebaar. 'De mail van school was meer dan genoeg om te snappen om wat voor vuiligheid het gaat. En er schijnen nog veel meer foto's en filmpjes van leraren te zijn.' Hij steekt zijn mes naar voren. 'Als zoiets van mij ooit zou rondcirculeren, dan... dan...' Een stukje vlees vliegt uit zijn mond. 'Dan zorg ik ervoor dat de desbetreffende persoon keihard gestraft wordt.'

De foto van mijn vader als nazihond flitst meteen voor mijn ogen. Ik knipper, prik weer in de aardappel, maar het beeld verdwijnt niet.

'Jij hebt die pornotoestand toch niet doorgestuurd, hè?' Mijn vader legt zijn bestek neer en kijkt me indringend aan. 'Via WhatsApp of andere kanalen?'

'Eh... nee.' Het zweet breekt me uit.

'Alsjeblieft.' Mijn moeder verheft haar stem. 'Natuurlijk heeft Gwen dat niet gedaan.'

'Waarom word je zo rood? Gwen?'

Ik wend mijn blik af.

‘Dus als ik nu een kijkje neem in jouw telefoon, dan vind ik niks?’
‘Absoluut niet,’ zeg ik iets te snel.

Op mijn kamer knal ik bijna uit elkaar van ellende. Mijn gedachten springen alle kanten op.

Ik wil niet zwijgen.

Ik wil niet snitchen.

Ik wil niet van school gestuurd worden.

Ik wil niet dat die vreselijke foto van mijn vader verspreid wordt.

Ik wil duizendmiljoen keer sorry zeggen tegen Banning en Leemans.

Ik wil alles terugdraaien.

Maar ik zit klem. En niet zo’n beetje ook.

Wat kan ik doen? Terwijl ik door mijn kamer ijsbeer komt er een noodplan in me op. Het is tricky. Supermoeilijk uit te voeren. Maar ik moet iets proberen.

Tijdens het eerste lesuur krijgt mevrouw Banning een storm aan vragen en gemopper over zich heen. Ze is bleek en ziet er moe uit.

Knap dat ze op school is.

‘Ja mevrouw, sorry hoor,’ zegt Danio. ‘Want voor u is het natuurlijk ook niet leuk wat er gebeurd is. Maar het is echt belachelijk dat wij als kleuters in de rij moeten staan om onze telefoontjes in te leveren.’

Klasgenoten knikken driftig.

Ik staar naar buiten en wacht op het juiste moment. De zenuwen gieren door mijn lijf. Als mijn plan maar lukt...

‘Moet dit voortaan iedere dag?’ vraagt Chenaya.

‘Eh... voorlopig wel,’ antwoordt Banning.

‘Ga ik dus niet doen,’ moppert Chenaya. ‘Dan laat ik mijn telefoon wel thuis.’

‘Dat mag niet,’ roept Serge die een kwartier te laat in de les kwam. ‘Ik werd terug naar huis gestuurd om hem te halen. Ben helemaal kapot van dat op en neer gesjouw.’

‘Goed...’ Banning klapt in haar handen. ‘Ik kan me voorstellen hoe vervelend dat was, Serge. Maar school wil wat betreft de telefoontjes één lijn trekken. In ieder geval voor alle vierdejaars, omdat... nou ja, we vermoeden dat we het daar moeten zoeken.’

‘Hoe gaat het eigenlijk met u, mevrouw?’ vraagt Patty, een meisje dat vrijwel

nooit iets zegt in een vol klaslokaal. ‘Trekt u het nog?’

Bannings gezicht betreft. ‘Tja... eh...’ stamelt ze. ‘Wat zal ik erover zeggen? Eh... kijk...’ Ze heft haar armen op. ‘Ik voel me er heel erg rot over. Als dat het doel was van degene die het filmpje maakte, dan is dat zeker gelukt.’

Mijn keel schroeft dicht als ze ook mij aankijkt.

‘Wat ik eigenlijk nog het allerergst vind, is dat de reizen naar Parijs en Londen door dit gebeuren misschien niet doorgaan. Kijk, nu waren meneer Leemans en ik de pineut. Wat als een van jullie de volgende keer belachelijk wordt gemaakt in een filmpje? Wat dan? Dat zou nog veel dramatischer zijn. School moet jullie beschermen, toch?’

Sommige klasgenoten knikken. Anderen klagen dat het niet eerlijk is. Of ze zeuren door over de mobieltjesmaatregel.

‘Gaat u echt aangifte doen?’ roept Danio opeens dwars door de klas.

Banning aarzelt even, maar geeft toch antwoord. ‘Weet ik nog niet. Er heeft zich nog niemand gemeld.’

Ik heb al zo vaak door deze gang gelopen. Gedachteloos. Kletsend met Sena of andere klasgenoten. Lachend. Soms in de stress voor een proefwerk. Geïrriteerd door de drukte. Verzonken in mijn telefoon. Maar nog nooit bang voor wat er komen ging. Het was een gok om net mijn vinger op te steken. Hoofdpijn te veinzen in de hoop dat ik naar de administratie mocht voor een paracetamol.

Veel tijd heb ik niet. Hoogstens een paar minuten. Toch waag ik het erop.

‘Mag ik iets vragen?’ Ik haal het boek van Duits uit mijn tas.

Bouchra van de administratie kijkt op van haar computer. ‘Ja?’

‘Wilt u deze bladzijde tweeëndertig keer kopiëren voor mevrouw Banning?’ vraag ik.

Ze fronst. ‘Nu meteen?’

‘Graag. Ze heeft het dit lesuur nog nodig.’

Zodra Bouchra naar de kopieerruimte twee deuren verder loopt, schiet ik haar kantoor in. Alsof de duivel me op de hielen zit speur ik de ruimte af. De bakken, waar zijn de zwarte bakken met onze mobieltjes? Daar! Shit, op de bovenste plank. Waar kan ik op staan? Ik trek een bureaustoel op wieltjes naar de kast. Zodra ik op de zitting sta, rolt de stoel naar achteren. Ik grijp de plank vast. De kast helt naar voren. Snel ga ik de bakken af. 4A, 4B... ja, 4F. Ik graai als een gek.

De mijne vis ik er zo uit en schuif ik in mijn bh. Toby's schermpje zit vol barstjes en heeft een zwart achterkantje. Sena heeft een tijgerprint-telefoonhoesje. Ik was erbij toen ze het kocht. O, kom op... Ja... JA! Ik kan het wel uitschreeuwen als ik hun telefoontjes in mijn broekzakken stop. Vlug sjor ik mijn trui eroverheen.

De deur piept. Een tochtvlaag glijdt over me heen. Haastige voetstappen komen de ruimte binnen. Rillingen kruipen over mijn rug.

'Sorry?' roept Bouchra op hoge toon. 'Waar ben jij mee bezig?'

Langzaam draai ik me om en ik kijk recht in haar verontwaardigde gezicht. Ze zwaait met de kopietjes. 'Dus dit was onzin?'

'N... nee,' stamel ik. 'Zeker niet. Maar ik... oké, u heeft me betrapt.' Ik klauter van de stoel en zoek naar een logisch excuus. 'Ik wilde snel een berichtje sturen. Naar eh... mijn moeder. Dat ik vanmiddag na school niet meteen naar huis kom. Ze wordt namelijk helemaal gek als ze niet weet waar ik ben. Snapt u?'

'Helemaal gek,' herhaalt Bouchra ongelovig.

Ik pulk aan mijn trui. 'Nou ja, ik bedoel eigenlijk dat ze dan boos wordt, omdat ik niks heb laten weten,' ratel ik. 'Maar ik kwam serieus voor dat, hoor.' Ik wijs naar de kopietjes. 'Heel erg bedankt.'

'Laat maar eens zien dan,' zegt Bouchra streng.

'Wat?'

'Dat berichtje voor je moeder.'

Mijn huid tintelt. Nee, nee, doe nou niet zo moeilijk. Please! Maar er zit niets anders op dan weer op de stoel te klimmen. 'Eh... even zoeken hoor.' Ik pak een willekeurig mobieltje uit de krat en doe alsof ik het berichtje zoek. 'O jee, ik zweer het, dit is geen smoes, maar de batterij is op. Kijk...' Vluchtig steek ik het telefoontje in de lucht. 'Doet niks meer.'

Bouchra's ogen vernauwen zich. Het is overduidelijk: ze gelooft er geen snars van.

Ik kan wel janken.

Toch laat ze me na een ijzige staarwedstrijd gaan.

Terwijl ik terugloop naar het lokaal, bonkt mijn hoofd. Nu heb ik nog echt hoofdpijn ook.

In de grote pauze trek ik het niet meer. Die mobieltjes móeten weg. Nu! Ik haast me naar buiten. Als ik Toby en Sena op een bankje zie zitten, duik ik achter een groepje jongens die luidruchtig zakken chips wegwerken. Waar kan ik ongestoord

mijn gang gaan? Aan de achterkant van de school? Op de parkeerplaats? Of is de fietsenstalling de beste plek? Ik kies voor het eerste. Daar komt nu geen kip. Een scherp of zwaar voorwerp heb ik nodig. De zolen van mijn gympen zijn te zacht. Een tak? Nee, die breekt. Had ik maar een hamer meegenomen. In mijn etui vind ik een paperclip waarmee ik alvast de simkaartjes verwijder. Waar laat ik ze? Knip ik ze door? Ik zoek in mijn etui. Natuurlijk, geen schaar. Plotseling denk ik aan een serie op Netflix. Met een flinke slok uit mijn Dopper slik ik de kaartjes door. Hurkend speur ik de grond af. De mobieltjes liggen voor me. Links, onder een prikkelsruik zie ik iets grijs. Een steen? Doorntjes haken in mijn huid als ik die probeer te pakken. Teleurgesteld laat ik het karton los en lik het bloed op mijn hand weg.

Hard gekraak achter me.

Gesnuif.

Gevloek.

Als een springveer schiet ik overeind.

‘Zo,’ zegt Toby. ‘Lekker in de bosjes aan het spelen?’

Razendsnel stap ik op de mobieltjes.

Te laat.

Hij wijst naar mijn gympen. ‘Wat ben je van plan?’

‘Niks,’ antwoord ik.

Toby lacht spottend.

‘Hallo zeg, ik moet toch iets?’ gooi ik eruit. ‘Waar Sena en jij mee dreigen... die foto... dat...’ Mijn keel zwelt op. ‘Wil je me dood hebben of zo?’

Ik stamp op het schermpje van zijn mobiel.

Toby stuift op me af en duwt hard tegen mijn schouders.

Ik wankel. Maai met mijn armen in de lucht.

Voor ik er erg in heb, sleurt hij me aan mijn arm mee. Is hij gek geworden? Verderop duwt hij me tegen de muur. Mijn haren schuren tegen de bakstenen.

Hij pakt mijn kin beet. ‘Luister even heel goed, dramaqueen.’ Zijn tabaksadem walmt in mijn gezicht.

Ik probeer mijn hoofd opzij te draaien, maar het lukt niet. Met zijn hele gewicht hangt hij tegen me aan.

Wat is hij van plan? Waarom zo agressief? Mijn hart klopt in mijn keel. Ik sta klem. Op geen enkele manier kan ik dit van hem winnen. Dus ik stribbel niet meer tegen.

Hij verlicht de druk. ‘En nou normaal doen. Met je tengels van onze mobieltjes afblijven en terug de school in lopen. Stop met dit gejack. Er is geen haan die naar ons kraait. Vandaag niet, morgen niet en nooit niet. Ik heb wel betere dingen te doen dan babysitten.’

‘Alleen als je die foto van mijn vader verwijdert,’ zeg ik veel stoerder dan ik me voel. ‘Nu meteen, waar ik bij sta. Van beide telefoontjes. Pas dan hou ik mijn mond.’

‘Denk je dat ik achterlijk ben?’

De zoemer van school klinkt.

‘Nou?’ briest hij. ‘Je krijgt twee tellen.’

Ik weet niet precies wat er gebeurt. Alsof er iets in me opstijgt. Kracht. Lef misschien. Maar ook boosheid. Nee, vastberadenheid.

Het is genoeg geweest. En niet zo’n beetje ook.

Ik trek mijn knie op. Hard en snel. En nog een keer. Raak!

Kreunend klapt hij dubbel. Zijn gevloek doet me niks. Ruw duw ik hem opzij.

Hij wankelt en grijpt naar zijn buik.

Ik gris de telefoontjes van de grond en sprint naar de hoofdingang.

‘Weg! Aan de kant. Laat me erdoor!’ Ik stoot met mijn ellebogen, trek aan schouders en wurm me tussen schoolgenoten door. Hun verontwaardigde of boze reacties neger ik. Het kan me allemaal niks schelen.

Niemand zet mij meer onder druk.

Toby niet.

Sena niet.

Zelfs mijn vader niet.

Ze dreigen maar wat ze willen. Willen ze over me oordelen of mij veroordelen? Prima. Vinden ze me een bange piepmuis? Een dramaqueen?

Het! Zal! Allemaal! Wel!

Hijgend hol ik door de aula. Iemand roept mijn naam. Is dat Sena?

Sommigen lachen. Vast vanwege mijn opgefokte blik. Of omdat de tranen over mijn wangen rollen.

‘Mevrouw!’ roep ik als ik Bannings lokaal binnenstorm. ‘Ik móet u spreken.’

Geschrokken kijkt ze me aan en klapt haar laptop dicht. Nog voordat ze haar mond opendoet, begin ik. Hortend en stotend vertel ik haar dat ik haar en Leemans filmde. ‘Ik wilde het eigenlijk niet, maar deed het toch.’ Alles knal ik

eruit. Ik baal van mijn tranen. Alsof ik het slachtoffer ben in plaats van zij. ‘Sorry,’ snotter ik. ‘Het seksfilmpje vond ik ook afschuwelijk. Het spijt me verschrikkelijk dat ik ze niet kon tegenhouden.’ Ik hef mijn armen op. ‘Ik snap dat u...’

‘Gwen, wacht!’ Bannings stem is hoog. ‘Wat bedoel je met dat je zé niet kon tegenhouden? Wie zijn zé?’

Wild schud ik mijn hoofd. ‘Kan ik niet zeggen. En ga ik ook nooit doen.’ Ik meen het. Wat Toby en Sena doen, moeten zij weten. Ik wil er clean mee zijn.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Duidelijk.’ Haar stem trilt.

Door een mist van tranen kijk ik haar aan. ‘Sorry,’ piep ik weer. ‘Als ik had geweten dat...’ Ik laat mijn hoofd hangen en veeg het snot onder mijn neus weg.

‘Ik moet echt nadenken over wat ik nu moet doen,’ zegt ze. De tranen staan in haar ogen. ‘Laat mij maar even.’

Als ik de school uit loop, besef ik dat ik hier nooit meer terugkom.

Het is voorbij. De rector stuurt me hoe dan ook weg.

Binnenkort zit ik op een andere school.

En op het politiebureau.

Mijn ouders geven me vast tachtig jaar huisarrest.

Met een omweg fiets ik naar huis. Bij het kanaal zet ik mijn fiets tegen een boom. Ik plof neer in het gras en haal de mobieltjes van Sena en Toby uit mijn tas. Een tijdje staar ik naar het rimpelende water. Ga ik het doen? Ik krimp ineens als ik aan hun reactie denk. Maar het is de beste oplossing.

Ik breng mijn arm boven mijn hoofd. In de paar seconden dat ik twijfel, hapert mijn adem. Maar dan plonzen de mobieltjes in het water.

Weg. De foto van de nazihond is voorgoed weg.

Op de confrontatie met mijn ouders bereid ik me voor. Harde woorden. Straf. Ik verdien het. In mijn hoofd repeteer ik wat ik ga zeggen. Ik zal beleefd blijven. Proberen niet te huilen en te schreeuwen.

Mijn ouders zitten al klaar. Ik pak mijn tas uit de fietskrat. *Daar gaan we, Gwen.* Deze keer kruip ik niet in mijn denkbeeldige bubbel.

Als ik binnenkom, staat mijn vader meteen op. ‘Hèhè, ben je daar eindelijk?’

Ik zet me schrap. ‘Mag ik het uitleggen?’

‘Hoef niet. Mevrouw Banning heeft net gebeld.’

Mijn moeder zit aan de tafel. Haar handen om een glas thee gevouwen.

Hij schraapt zijn keel.
'Ik vind het zelf ook verschrikkelijk,' ben ik hem voor. 'Maar ik wilde dit echt niet en...'
'Je moet het juist wél willen,' zegt mijn vader. 'Deze mevrouw gaat jou helpen.'
Vragend kijk ik hem aan. Wat bedoelt hij nou?
Vanuit mijn ooghoeken zie ik mijn moeder knikken. 'Na school,' vult ze aan. 'In haar eigen tijd.'
Ik hou het niet meer. 'Met wat dan?' Mijn stem slaat over.
Mijn vader trekt een diepe frons. 'Je hebt toch ook met haar gesproken?'
'Ja,' antwoord ik schor. 'Om te vertellen over dat f...'
'Nou dan,' zegt hij dwars door mij heen. 'Grijp haar hulp met beide handen aan. Zodat die onvoldoendes voortaan wegblijven. Ze denkt dat een paar bijlessen genoeg zijn. O, en dan nog iets...' Mijn vader neemt een slok thee.
Nu komt het, denk ik.
'Ze wil ook gesprekjes met je voeren,' zegt hij. 'En jij wist volgens haar dan wel waarover.'
Een paar tellen staar ik verward naar de vloer. Bijles? Gesprekjes? Opeens dringt het tot me door: mevrouw Banning heeft me niet verlinkt. Beschermt ze me? Na wat ik haar heb aangedaan?
'Gwen?' Mijn vader knipt met zijn vingers.
Ik knipper.
'Die gesprekjes gaan toch niet over je moeder en mij, hè? Omdat je laatst bij haar geklaagd hebt.'
'Nee, het gaat over iets anders,' antwoord ik. Vlug draai ik mezelf om. Zodat hij mijn rode hoofd niet ziet.

BRÜDERS AUF BERLIN

Joost Klein

‘Hoe komt hij opeens aan cash?’ Ik keek naar Gurb, maar die ontweek mijn blik. Louis had nooit geld en haalde het zoveelste rondje. Ondertussen werd er een nummer van Moby gedraaid en niets klopte. ‘Als hij geld heeft voor drankjes, kan hij mij ook wel terugbetalen, toch?’

Een paar uur geleden was ik nog alleen in Berlijn. Nu tien uur later sta ik in een vage techno-club met mijn beste vrienden. Luide rockmuziek met dronken geblèr. ‘*Hey, Miss Murder, can I make beauty stay if I take my life?*’ Ik was die dag wakker geworden met een halve kater van de eenzame, doch met mensen gevulde, avond ervoor. Perfecte omstandigheden voor een 20-jarige drop-out. Het Hardrock Café was de mooiste lelijke plek in Berlijn. Gurb had zeven uur non-stop gereden in de auto van z’n moeder, maar daar merkten we niks van. Een iconische zwarte Mini Cooper. Je lichaam leidt je mind, de beat stopt nooit en je kan de wereld aan. Louis gooide nog een gek dansje. We waren blij.

‘Wil je nog wat drinken, brother?’ vroeg Gurb half schreeuwend aan mij. Een avond gevuld met retorische vragen. Hij zag me dansen en wist het antwoord al. Gurb had altijd wel geld. Louis daarentegen nooit. Louis was ook de jongste van ons drie. Hij was net 18. Een sluwe vos wil ik hem niet noemen. Wél ’t manusje van alles. Zo heeft hij ooit op een Waddeneiland heel veel geld verdiend met een groepje jongens. Ze verkochten grote blokken hasj.

‘Gekke manna!’ riep ik naar hem. Hij joelde wat terug.

‘Weet je nog vroeger?’ zei Louis.

‘Vroeger? Vroeger? Ja man, sowieso!’ Ik had geen idee wat hij bedoelde. ‘Bedoel je fuif?’

‘Bedoel je fuif, zegtie! Deze manna. Als ik zo naar je kijk hierzo, maakt mij dat happy. Precies hetzelfde jongetje staat hier los te gaan zoals vroeger op ’t gymnasium!’ We kenden elkaar van de middelbare. Hij kwam op school toen ik in de tweede zat. Hij was heel intelligent. Veel te jong, veel te veel kennis van de wereld. Zijn moeder komt uit Brazilië. We gingen vaak naar zijn moeder om daar te spelen op de Playstation van Louis en mij. Die hadden we ooit samen gekocht. Ik woonde in die tijd letterlijk overal. In de crisisopvang waar ik een tijdje zat, mocht ik bijvoorbeeld geen Playstation hebben. Dus zetten we deze neer op een toegankelijke plek, vlakbij school. Het was altijd lachen met Louis. Samen naar de Apple Store gaan. Allemaal foto’s maken met alle webcams, deze op Hyves zetten en weer weggaan. Louis wist mij altijd op te vrolijken.

‘Aaaaaaaa!’ Daar stond Gurb met vijf drankjes in zijn handen. Gurb had een blauwe geruite blouse aan. Twee knoopjes los. Haar strak naar achter. ‘Je ziet er goed uit, brother!’

‘Jij ziet er ook fris uit! We zien er allemaal frisjes uit!’ zei Gurb vol enthousiasme. Louis had een volledig witte outfit aan. Deze hadden we snel gekocht voordat we op stap gingen. Ook had hij zijn haar geblondeerd.

‘Je lijkt een beetje het Braziliaanse neefje van James Dean in deze kleren’, zei ik. Louis moest lachen. ‘Laat me een foto nemen.’

Opeens ging de dj over op een soort techno. ‘Ah, hier doet Berlijn eventjes zijn masker af.’ Ik vond het allemaal prima. Louis stond met een dame te praten. Voluptueuze borsten, dacht ik bij mezelf. Hij gaf haar één van zijn twee drankjes. ‘Hij staat weer even met een vrouwtje en hij denkt weer met zijn pik,’ zei ik tegen Gurb. ‘Laat ’m maar lekker, vanavond is Berlijn van ons!’

De bass dreunde maar door. ‘Ik heb simpelweg niet écht het geduld voor de club,’ zei ik tegen Gurb. Hij keek verbaasd. Als een lieve hond, zo schuin met ze hoofd. ‘Ik ben gewoon aan ’t wachten op morgen. Kan hier niet me ding doen. Heb geen geduld voor het reeds bekende. Ik wil avontuur en ik wil het nu!’

Gurb begon te lachen. ‘Geduld is een schone zaak.’ Ja. Geduld is héél leuk en aardig, maar ik vind het zonde van mijn tijd. Gurb pakte me bij mijn schouder. ‘Denk dat ’t maar eens tijd is voor nog een biertje.’

Louis en ik liepen een jaar geleden door Leeuwarden en opeens stopte er een rode Ford Ka voor onze neus. Het was Gurb die zomaar een rondje reed door de stad. Hij nodigde ons uit in zijn bolide. We sprongen in de auto. Sinds die middag waren we met zijn drieën. Paar maanden later had Louis een tattoo op zijn rib gezet ter ere van onze vriendschap. Het was de naam van onze groepschat.

Braddar Force Indigo.

Er kwamen ook dagen dat Gurb mij meenam om een stukje te rijden door Friesland. Hij liet mij weer inzien dat Friesland mooi is. De wereld draait daar niet. De kranten die ik in 2011 weggooide in het bos van Stiens, konden bij wijze van spreken nog steeds op diezelfde plek liggen.

Net voorbij middernacht bevond ik mijzelf in de wachtrij voor de wc. Mijn ogen vielen op een paar opvallende schoenen. De sigarettenrook drong voor de vierde keer mijn neus binnen. ‘Müssen Sie eine Zigarette haben?’ sprak een

vrouwenstem tegen mij. Ik voelde mij Tom Hanks in de eindscène van *Angels & Demons*, waar de nieuwe paus voor het eerst het balkon betreedt. De coulissen gingen open. Daar stond ik dan toe te kijken naar een belangrijk moment in de geschiedenis. Er werd mij net verteld hoe ik gezonden was door God, maar mijn oren wilden hier niks van weten. Althans zo voelde ik me. Mijn mond was leeg. Ik had geen woorden meer over. Toen wist ik het zeker. Berlijn is misschien wel écht zo crazy als letterlijk iedereen zegt.

Donkerblond, zijdezacht haar. *Was dit dan échte schoonheid?* Zou haar geen 40 jaar geven, maar ik denk dat ze dat wel was. Een echte vrouw. Prachtig in al haar elegantie. Ik maakte altijd al grapjes over dat ik interesse had in oudere vrouwen, maar vanavond stond er eentje voor mijn neus. ‘I don’t smoke,’ zei ik tegen haar.

Iemand tikte me aan. ‘Please, just go to the toilet!’ Hij had gelijk. Ik had ook al een tijdje niet geplast. Mijn urine was troebel. ‘Glomerulonefritis,’ zei ik tegen mezelf op de wc. Dit is een ongewone aandoening. Het is een ontsteking in de nieren, dacht ik mij te herinneren. Ze hadden mij nooit toegang tot Google moeten geven.

De avond vorderde en Louis bleef rondjes geven. ‘Maar nu even serieus. Hoe komt Louis opeens aan al dat geld voor drank?’ vroeg ik aan Gurb. Hij stond met een groep Zwitserse meiden buiten te roken. Ik had mezelf tactisch gepositioneerd, zodat ik in geval nood altijd de crimescene kon verlaten.

‘Moet je niet aan mij vragen,’ zei Gurb. Hij was wat aan ’t lachen met de vriendinnengroep van het tijdelijke vrouwtje van Louis. Gurb heeft een baard. Vinden veel chicks nou eenmaal leuk. Snap ik ook wel.

Hoe leuk ik ’t ook vond dat Louis en Gurb hier voor mij waren, iets zat me niet lekker. Het kon niet alleen ’t geld zijn. ‘What’s up with him?’ hoorde ik één van de Zwitserse meisjes zeggen tegen Gurb.

Dat soort vragen maken mij écht moe. ‘Not much, with you?’ antwoordde ik. Ze begonnen allemaal te lachen. ‘Zo bedoelde ze ’t niet, brother’ sprak Gurb. ‘Maakt me geen reet uit of ze ’t wel of niet zo bedoelde. Sla dat beugelbakkie van d’r zo terug naar Zwitserland. Maak me niet gek, he!’

Eigenlijk had ik nog niet zoveel gedronken die avond. ‘Two vodka Sprite, please!’ Het komt zelden voor dat ik één drankje haal. ‘I always get two drinks, then you have to wait shorter for the third one!’ Misschien deed de alcohol me toch iets meer dan ik wilde toegeven. Ach, het was toch ons drie tegen de wereld.

‘Nice shoes, are those Prada?’ vroeg ik aan een willekeurig meisje bij de bar.

‘No, these are fake. Why would I buy real ones for 600 dollar if I could just buy these for 20?’

‘...’

Ik ben daar niet zo goed in. Praten. Met vrouwen.

Louis en Gurb waren nu in de rokersruimte. Deze stond minder blauw dan de dansvloer zelf. Mijn kleren stonken toch al, dus een bezoekje aan de rokersruimte kon geen kwaad. ‘These people are so underground!’ schreeuwde Gurb. Louis was hem aan ’t filmen met zijn telefoon. ‘These people...’ Eventjes bleef het stil. Alsof Gurb de enige tekst die hij had, vergat. ‘...so underground!’ Alle drie begonnen we keihard te lachen. De alcohol stroomde door ons bloed alsof het kwam uit de zuiverste bergen. De mensen leken dubbel en de kamer was vol. We waren al een aantal uur in dezelfde club in Berlijn.

‘Leonardo! What are you hiding from the big boss?’ Ik noemde Louis wel eens DiCaprio. ‘You a rich guy, now?’ zei ik, met een accent alsof ik uit de Bronx kwam.

Louis begon te lachen. ‘Eh, you know nothing. Bullshit talk.’

Ik moest ook lachen. Waar maakte ik me ook zorgen om. Vrienden zijn vrienden, met of zonder geld. Dat hoort niet uit te maken. Louis zal wel gewoon gewerkt hebben voor dat geld. Misschien viel het ook wel mee. Misschien had hij nét genoeg om rondjes te geven. Maar wat als mijn onderbuikgevoel klopte? Dat gevoel zat er nooit naast. Behalve die ene keer in ’t Holland Casino in Groningen. Dat overkomt zelfs de beste. Ik zat mezelf gewoon weer op te fokken. Louis is als puntje bij paaltje komt één van de liefste jongens die ik ken. Ik moest het loslaten. Het blijft ten slotte Louis.

‘Ik ga denk ik zo seks hebben, man,’ sprak Louis.

‘Met wie?’ vroeg ik direct.

‘Dat ene meisje.’

‘Welke?’

‘Die met die borsten.’

‘Oh, die. Pas je wel op.’

‘Wat is dat nou weer voor reactie?’ vroeg Louis verontwaardigd.

Ik had pas vier drankjes op, maar ik gedroeg me als een *labieltje*. Louis had gelijk. Ik snapte niks van mezelf. Waar zat ik met mijn hoofd. Ben hier in Berlijn,

ik hoor de beste tijd van mijn leven te hebben, maar meneer voelt zich weer eenzaam en verdrietig. Joost had weer eens zijn emoties niet onder controle. ‘Sorry,’ zei ik plots tegen Louis. ‘Sorry voor mijn gedrag. Doe de hele avond al stom tegen je. Is niet nodig.’ Soms heb ik dat. Last van moodswings. ‘Weet dat criminaliteit nooit de oplossing is. Hier hebben we ’t zo vaak over gehad. Ja, het is verleidelijk en soms heel makkelijk geld verdienen. Ik vind het ook soms lachen, maar dat is altijd hypothetisch. Vraag mij om hulp. Ik kan je helpen, zelfs met illegale dingen. Ik zal altijd je rug hebben.’ Het dansen was wel een beetje gedaan. De woorden die ik zojuist op ’t bord van Louis had gelegd kwamen uit mijn hart. *Mijn Friese, onregelmatige jongenshart.*

Huilen in de club. Zo had ik mezelf nog nooit gezien. Huilend wel. In de club niet. Heb nooit begrepen wat het taboe rondom huilen was. Of überhaupt emoties. Ik zag mezelf in de spiegel. Het waren geen tranen van geluk. Het waren ook geen tranen van verdriet. Het was ik die alles liet vallen. Alle emoties die ik ooit voelde. De emoties die ik voelde tussen mijn broer en zus en mijzelf omdat zij een ouderlijke rol over mij wilden nemen, maar ik zat in de puberteit, dus ik duwde ze weg. De emoties die ik voelde toen mijn oude buren op mijn hond gingen passen, maar niet vertelden dat hij was gebeten door één van hun honden. Ze hadden geen geld voor de operatie, vertelden ze later. Ze schaamden zich voor hun gebrek aan geld. Mijn hond is overleden aan deze verwonding. Zelfs de emoties die allemaal tegelijk stonden te springen tijdens de herkansing voor mijn zwemdiploma A, liet ik los. Even geen emoties. Eventjes niks voelen. Is dat nou te veel gevraagd?

‘You still don’t smoke?’

Het moest de stem van de vrouw met de peuken wel zijn. Ik keek via de spiegel over mijn schouder. Zij was het. Die met donkerblond, zijdezacht haar.

‘Not to be rude, but this is the men’s room,’ sprak ik. Ze deed een stap dichterbij en kuste me op mijn lippen. Het smaakte naar meer. We begonnen te zoenen. Het was alweer even geleden dat ik vrouwelijk contact had gehad op dit niveau. Het zag er vast niet uit en zo voelde het ook. Ze begon me in mijn nek te zoenen. Langzaam merkte ik dat de druk in de zwellichamen van mijn penis begon toe te nemen. ‘Ik heb helemaal geen tijd voor zulke taferelen!’ dacht

ik bij mezelf. De vrouw van de sigaretten begon langzaam te zakken, tot ze op haar knieën zat. Ik wilde dit niet. Niet nu, niet zo. Ze ontrafelde mijn penis uit mijn Polo Ralph Lauren-onderbroek. Haar tong was blauw. Het kwam vast door goedkope shotjes alcohol.

Was dit dan échte schoonheid? Was dit het begin of het einde van haar verhaal? En was ik de jongen geworden die mijn ouders hoopten dat ik werd? Ik dacht aan het feit dat dit ooit iemands kleine dochter was. Ergens op de wereld zit een oude man zich wellicht af te vragen wat zijn dochter aan 't doen is. Zet ik genot dan echt boven mijn eigen normen en waarden?

Met mijn halfslappe besneden penis nog bloot tilde ik haar op. Nadat ik haar een kusje op haar voorhoofd gaf, trok ik mijn broek omhoog en verliet ik de toiletten.

Het was het gebruikelijke laatste uurtje in elke club ooit. Ik kwam Louis en Gurb tegen bij de bar. 'Doen we nog een drankje?' vroeg ik aan Gurb. 'Heb wel zin in een cocktail. Iets zoets. Veel suiker. Wat jij?'

Gurb bekeek het keuzemenu. 'Een cognac zou er momenteel ook wel ingaan.'

'Een cognac? Je bent net negentien jaar! Cognac is wat we drinken als alles is gelukt.' Gurb en Louis moesten lachen. 'Zwei Tequila Sunrise bitte!' riep ik tegen de barman. 'Auch zwei Bier! Danke!' Ik haalde ook een biertje voor Louis. Eerst wilde ik dat niet, maar ik wilde ook niet de sfeer bederven. Daarbij wilde ik niet te veel laten merken dat het mij zo hoog zat.

We dansten de laatste minuten weg. De club ging dicht en we besloten mee te lopen met de groep Zwitserse meisjes. Ze bleven blijkbaar in de buurt slapen. Terwijl ik achter de groep aanslenterde, probeerde één van hen een gesprek met mij te beginnen. 'Are you okay?' vroeg ze lief.

'I'm fine. Just too much beer. Gets me sleepy.' Helemaal niet waar, maar ik hoorde mensen dat wel eens zeggen.

'You tired? The fun just starts here!' En terwijl ze dit zei, haalde ze iets uit haar binnenzak. Haar gebalde vuist, afgeschermd met een halve jas. *Wie is deze meid, überhaupt?* dacht ik bij mezelf. Ze deed haar hand plat open en precies in het midden van haar handpalm lagen twee kleine paracetamolletjes. Althans, daar leken ze op.

'Oh, I don't do drugs. Sorry.'

'Me neither!' En ze sloeg een pilletje achterover. 'Now it's your turn... Or are you scared?'

Bang? Wie dacht deze gekke Zwitserse heks (met wel hele mooie ogen) wel niet dat ze was. Met haar *are you scared*. Zal haar eens laten zien wie hier bang is. 'Scared? I'm not scared.' Ik pakte het overgebleven pilletje met een soort smiley erop en sloeg het achterover. Alles ging in slow motion. Was dit wie ik geworden was? Was dit diezelfde jongen van 't gymnasium? En net voordat ik kon slikken, spuugde ik 't pilletje uit. Ze schrok ervan. Ik pakte het pilletje weer op, maakte het droog met mijn jas en stopte het terug in haar vuist. 'Maybe later!' riep ik, al rennend terug naar de groep, over mijn schouder.

Ik heb niks te melden aan 9 van de 10 leeftijdsgenoten die ik tegenkom. Tuurlijk kan ik sociaal doen. Ook ik kan lol hebben met willekeurige mensen in willekeurige situaties, maar ik werd er die avond zo moe van. Ik snapte ook niet wat we daar deden. Die meisjes vonden mij toch raar. Ik was opeens een vijfde wiel.

'We know this place where they go to 7 in the morning!' De meisjesleider van het groepje had gesproken. Ik wilde naar huis. 'Als jullie willen, mogen jullie gaan. Maak je geen zorgen om mij,' zei ik tegen Gurb en Louis. De jongens hadden een kort overleg. We gingen nog heel eventjes wat drinken binnen. Ik stemde in. Ik had dorst. 'Doe mij maar een Fanta, Louis.'

Gurb was bij de laatste peuk van zijn pakje aangekomen. Louis en een meisje van de groep waren nergens te bekennen. Het maakte me niet eens uit. Deze man loopt eventjes met wat cash op zak en hij heeft de poppen aan 't dansen. Na een avond vol met prikkels snapte ik Louis wel. Tuurlijk snapte ik Louis. Hij is een jonge god. Knappe slimme gozer. Maar dat maakte me niet minder boos. Het ging mij puur om vertrouwen. Iets in mij zei dat ik ook wel moest stoppen met onderbewust dingen te verwachten van mensen. Het voorkomt teleurstelling. 'Hotel bitte!' stelde ik jolig voor aan Gurb. 'Bel jij Louis of ik?' voegde ik er nog aan toe. Gurb pakte gelijk zijn Android smartphone en belde Louis. Hij deed 't gesprek op luidspreker.

'Ben je klaar?' vroeg Gurb.

'Ja. Soort van.'

‘Hoe bedoel je?’

‘We hebben geen seks gehad.’

‘Prima toch? Morgen nieuwe dag!’

‘Ik ben verliefd, denk ik man,’ sprak Louis.

‘...’ sprak Gurb, terwijl hij grinnikend een zucht slaakte.

Eenmaal bij het hostel van de meisjes aangekomen, werd het alweer licht. Louis was gelukkig weer terug. Er zaten vlekken op zijn broek, rond zijn knieën. Mijn hoofd stond alleen maar gericht op het regelen van een taxi. Hoewel de jongens nog aan ’t flirten waren, was ik er nu toch echt klaar mee. ‘Hoe gaan we deze taxi betalen?’ zei ik iets te hard.

Er viel een stilte. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb nog cash,’ zei Gurb.

‘Ja, van jou wist ik het wel,’ antwoordde ik.

Mijn woorden kwamen duidelijk aan bij Louis. ‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ zei hij.

Het was alsof de tijd weer stilstond voor een paar secondes. ‘Precies datgene wat ik zei. Beter luisteren.’ Louis pakte een klein propje groene brieven uit zijn zak. Minimaal 400 euro. ‘Ik wil dat geld niet eens zien,’ reageerde ik. Ik liep weg. Dan bestel ik toch lekker zelf een taxi.

‘Waarom zou je nu weglopen?’ zei Gurb.

‘Twaalf uur geleden was ik ook alleen, toen had ik het veel leuker.’

‘Wil je écht weten hoe ik aan dit geld kom?’ sprak Louis.

Ja, dat wilde ik wel weten. Mijn gehele avond draaide om dat verdomde geld. Hij nam een seconde rust voordat hij begon met spreken. ‘Het antwoord ligt in de Mini.’

Wat kon er in godsnaam in de auto van de moeder van Gurb liggen? Louis probeerde in mijn brein te kruipen. ‘Taxi!’

Eenmaal in de taxi was de verdeling duidelijk. Gurb zat voorin gelijk uitbundig met de chauffeur te praten. Alle avonturen ooit kwamen voorbij. Louis en ik in the back. Eén van mijn beste vrienden sinds mijn dertiende. Gek hoe dingen lopen. Het was stil tussen ons. Ik zat in mijn hoofd te oefenen hoe ik weer zou beginnen over het geld. Het klopte niet en hij wist ’t zelf ook. ‘Het maakt me niet uit, hè’ sprak ik, in de hoop dat hij zou breken.

‘Wat niet?’

‘Dat met dat geld.’

‘Welk geld? Jij bent echt een gekke woozy manna.’ Louis barstte weer in lachen uit.

Aan de andere kant was het ondertussen stil. Gurb was begonnen over de familie van de chauffeur. Dat kon de chauffeur niet waarderen. Gurb bedoelde het goed. De chauffeur stonk naar alcohol. Of was ik dat zelf? Zijn nagels waren gepolijst. Misschien was zijn vrouw specialist. Zelf bijt ik op mijn nagels. Zo ook nu.

‘In de mini, ♪ oh yeah.’

‘Hou je bek. Illegale man.’

‘Je gaat het nooit weten.’

‘Stop met spelen. Zeg het gewoon!’

Louis pakte mijn hoofd beet, trok zichzelf naar mij toe en kwam met zijn mond bij mijn rechteroor. ‘Why so serious?’ fluisterde hij. Hij wilde het me niet zeggen.

‘Maar altijd dat verdomde geld, hè?’ schreeuwde ik bijna tegen Louis. Ik doorbrak elke stilte in een straal van 10 kilometer.

‘Ik doe me best, bro. Het is wat het is. Meer kan ik er ook niet van maken.’ Het zat hem duidelijk diep. Hij deed zijn handen in zijn haar. ‘Soms moeten mensen dingen doen. En dat weet jij als geen ander. Dan moeten ze dingen doen die ze eigenlijk niet willen of soms zelf mogen doen.’

Ik kende dit riedeltje allang. Door alle dronken wazigheid zag ik opeens een klein bolletje licht. Een klein fonkeltje oprechtheid. Louis was serieus deze keer. ‘Het spijt me. Ik had je hier niet bij willen betrekken. Sorry.’ Het zweet zat op zijn voorhoofd.

‘Je bent serieus, he? Shit man. Teringzooi. Wat heb je nou weer gedaan? Erger dan Terschelling?’ Erger dan Terschelling zou betekenen dat het zou gaan om gestolen goederen. Misschien zelfs geweld.

‘Het is niet wat je denkt.’

‘The Adlon Hotel, right?’ grapte de chauffeur. Altijd saved by the bell, die Louis.

BAM!

Ik klapte met mijn hoofd tegen de stoel voor mij. Natuurlijk had ik mijn gordel niet om. Het laatste wat ik zag, was Gurb die vol paniek ontwaakte uit zijn dronken roes. Ik verloor één voor één al mijn zintuigen. Het begon met het gevoel in mijn vingers. Voor heel eventjes werd alles net niet zwart en zag ik alleen maar een vaag kleurenpatroon zich herhalen aan de binnenkant van mijn ogen. Je kon 't vergelijken met het kleine moment na het reclameblok voor de film in de bioscoop. *De film ging beginnen.*

Ik wist dat ik niet doodging. Althans nog niet. Niet zo. Niet na een al met al matige avond uitgaan in Berlijn. Ik vond comfort bij het beeld wat ik mezelf forceerde te zien. Het zat allemaal in mijn hoofd. Daar lag ik dan, bewusteloos. *Ik zag mezelf in een third person point of view.* Het was niet alsof ik mijn lichaam daadwerkelijk verliet. Meer alsof er een webcam hing in één van de bovenhoeken van de taxi.

Als kind heb ik vroeger veel gedroomd over de dood. Nachten wakker gelegen. Op een gegeven moment ontwikkelde ik een soort dwangneurose. Ik bleef maar met mijn handen onder mijn hoofd van links naar rechts schommelen met mijn torso. Het werd bijna een soort work-out voor het slapen gaan. Elke nacht weer. Ik noemde het *dromen husselen*. Net als ik dat had geleerd met puzzelstukjes of kwartetkaarten. Het jezelf een beetje spannend maken. Maar wat ik bijna aan niemand vertelde, was dat ik bang was. Ik was bang voor inbrekers, die heel lenig en gespierd waren. Vooral bang voor het feit dat ze mij zouden vermoorden. Ik wilde écht weten hoe de dood was. Het maakte me bang.

Deze angstvisioenen zijn ontstaan tijdens een all-inclusive vakantie in Turkije. Ik was 6 jaar oud en ik lag al in mijn bed. Er stond een grote oude tv in onze hotelkamer, dus ik kon stiekem vanuit bed tv kijken. Mijn ouders zaten elke avond op het balkon. Hier bespraken ze hun dag onder het genot van een glaasje

alcohol. Er was een Japanse animatieserie bezig op tv. In de paar secondes die ik keek, zag ik een eng wezen een soort appartementencomplex via de balkons beklimmen. Het wezen had honderden tanden en blond haar. Het ging in hoog tempo naar binnen om de mensen te onthoofden. Vervolgens leeg te drinken en als trap na ook nog te beroven. Tientallen karkassen van dode mensen lagen verspreid rondom het appartementencomplex. Het complex op de tv leek op het resort waar wij ons in de realiteit bevonden en de tv-wereld vermengde zich met mijn omgeving. Ik werd er onderdeel van. Ik zag mensen toekijken. Hoe hard ik ook schreeuwde om hulp, ze reageerden niet. De zon werd heel fel en de mensen veranderden in niets meer dan schimmen. Naarmate de intensiteit van de zon toenam, werd iets mij duidelijk. Dit waren geen mensen. Ze hadden een soort oranje huid. Waar ik eerder dacht dat 't ging om hun neus en mond, bleek dat deze schaduwfiguren niet beschikten over zulke lichamelijke kenmerken. Ze hadden simpelweg drie gaten in hun hoofd. De politie probeerde nog iets te doen, maar tevergeefs.

We lieten sindsdien altijd het licht aan in de gang buiten mijn slaapkamer. Door mezelf heen en weer te schommelen, van links naar rechts, kon ik steeds vluchtig gluren naar de straal licht onder de deur. Dat beetje licht, dat wist te ontsnappen aan de gang, zo mijn kamer in, gaf mij een voorsprong. Zo kon ik de inbrekers een stap voor zijn. Best slim toch?

♫ From Jamaica to the world!

It's just love. Why must the children play in the street?

Het was Bob Sinclar met 'Love Generation' die ons toesprak door de speakers van de taxi. We stonden stil. Ik was weer bij bewustzijn, maar voelde me alles behalve levend. 'Hoe lang was ik weg?' vroeg ik aan Louis.

Ik kon aan zijn blik zien dat hij opgelucht was. Opgelucht dat ik weer terug was. 'Eén minuut,' sprak hij bijna verontschuldigend. Louis gaf me een schouderklop. Gurb daarentegen was aan 't slapen. Hij sliep als een babywelpje. Ik voelde met mijn rechter wijsvinger aan mijn voorhoofd. Het voelde nat maar het was geen bloed. Bloed voelt anders. Ondertussen bleef ik maar gefluit horen. 'Be the love generation! Oe yea-eh!' Het was nog steeds datzelfde nummer van Bob Sinclar.

De eerdere alcoholgeur was nu vervangen door de geur van wierook. Het rook naar dezelfde wierook die ik op mijn kamer had. Aan mij verkocht als Tibetaanse

wierook. Ooit gekocht bij een coffeeshop in Rotterdam. Ik pakte mijn notities erbij op mijn telefoon. ‘Wie steekt er nou wierook aan in een AUTO????’ liet ik Louis van mijn scherm aflezen. Hij pakte de telefoon uit mijn handen en begon ook te typen.

‘Kijk Gurb >>>’ Gurb was zo diep in slaap dat zijn hoofd ging hangen. Zijn gordel hield zijn torso tegen, maar zijn hoofd eindigde op de schouder van de chauffeur. De man vond het prima. Hij bewoog niet. Ik zocht oogcontact met de chauffeur via de achteruitkijkspiegel en al gauw vond ik hem. Hij gaf me een knipoog.

We kwamen aan bij het hotel. Gurb ontwaakte uit zijn alcoholische winterslaap. ‘Wie gaat de taxi betalen?’ vroeg ik. Overduidelijk retorisch. Ik wist allang dat ik deze voor ’t team zou nemen, zoals gebruikelijk. Ik weigerde het geld van Louis te gebruiken. Het was daarom ook ongemakkelijk stil. ‘By card please,’ sprak ik. ‘Ik zal je altijd beschermen, Louis. Dat moet je echt weten. Ik geef om jou als mijn eigen broertje. Zal je altijd proberen te helpen. Maar dan moet je wel eerlijk zijn met me. Kan je dat?’

Louis twijfelde geen moment. ‘Ja. Ja, is goed. Ik laat je het wel zien. Het ligt toch echt in de Mini.’ Ondertussen gaf de pinmachine van de taxichauffeur aan dat ik geen saldo had. Dat kon helemaal niet. Misschien had ik te veel gepind die avond.

‘Ik heb cash in jouw kamer liggen,’ sprak Gurb tegen mij. Gurb meldde de chauffeur in gebrekkig Engels dat hij zijn contante geld zou gaan ophalen. De chauffeur stemde in. Geld is geld, of het nou nu of straks komt. Als het maar lekker in je handen ligt.

Louis en ik stapten alvast uit. ‘Je gaat nu niet een peuk opsteken, hoor.’ Louis wilde roken. ‘Zeker tegen de stress. Dat is echt voor mensen die niet tegen de pijn kunnen. Pijn moet je voelen. Pijn moet je brandmerken voor de rest van je leven zodat je eindelijk eens afleert zulke domme dingen te doen.’ Het viel weer eens stil. Mijn bloed kookte. Alle pannen stonden op het vuur. Ik voelde mij Gordon Ramsay in de keuken. ‘Laat me het zien, dan. Doe dan.’

Louis hield zich stil en liep de hoek van het hotel om. Richting de parkeerplek. Ik volgde hem.

‘Je gaat niet veel vinden,’ zei Louis.

‘Hoezo niet? Ben je Hans Klok?’

‘Nee. Gewoon. Niet veel.’

‘Dus er ligt nu opeens magisch niks in de auto van Gurb?’

‘Stop. Ga weg. Ga uit mijn hoofd!’ schreeuwde Louis.

Louis was me zat. Hij was klaar met de parade. Normaliter hielden we ons bezig met hypothetische verhalen. Alleen deze keer was het geen grap. Ik wist het nu zeker. Louis had zijn masker laten vallen. De revolutie was begonnen. Het kabinet was gevallen en de dijken waren gebroken. Het volk was aan zet. ‘Je moet niet zo doordraaien. Altijd maar meer willen. Lief jongetje, denk toch om jezelf.’

Nadat Gurb het geld gaf aan de chauffeur, kwam hij naar ons. Hij had een glimlach op zijn gezicht, stak een peuk aan en riep: ‘Brothers!’ Eenmaal bij ons gaf hij mij een omhelzing. Hij begon te lachen. ‘Ik ben misschien ook niet helemaal eerlijk geweest.’ Soms leek Gurb echt een man van 38. Op een positieve manier. Hij straalde zelfvertrouwen uit op een manier die ik niet vaak zag. *Liefelijk, met een vleugje autoriteit.*

We stonden midden op een grote parkeerplek. ‘Kijk. We hebben een punt bereikt dat het mij wellicht niet eens meer boeit. Jullie zitten mij te sarren.’ Het boeide mij wel degelijk. Misschien het meest ooit. Ik moest twee stappen verder zijn dan zij, maar ik kon mijn vinger er niet opleggen. ‘Ik geef mij gewonnen.’

De heerlijke stilte was teruggekeerd. Louis en Gurb keken elkaar aan. ‘Jullie hebben gewonnen. Blijkbaar ben ik niet te vertrouwen als vriend.’

Aan de gelaatsuitdrukking van Louis kon ik zien dat hij het hier niet mee eens was. ‘Niet waar. Kom naar de auto.’

We kwamen aan bij de auto. Louis ontgrendelde het slot. Hij zocht naar de knop voor de kofferbak. Gurb was begonnen aan zijn derde sigaret. ‘Het is een lijk, hè. Nu zeggen. Nu kan ik je nog helpen. Nu kan ik ons nog helpen. Ik kan een ticket boeken voor je. We kunnen je hier wegstrijgen,’ zei ik tegen Louis.

‘Jongen, wacht nou maar even. Mafklapper.’

‘Waarom accepteer je me hulp niet?’

Louis begon van zenuwen te lachen. Althans daar leek het op. Wellicht ook wel een geniepig lachje. Zou Louis iemand hebben vermoord?

‘Het is geen lijk. Dat kan niet. Je zou niet zo dom zijn om diegene zijn pas te gebruiken. Je bent slimmer dan dat. Dan moet het wel iets gestolen zijn. Heb je die knop nou nog niet gevonden?’

Plots hoorden we een klik. Louis had de knop gevonden. Ergens wilde ik het helemaal niet weten. *Moest ik Louis niet gewoon vertrouwen? Was dat niet het hele punt van vriendschap?* Eindelijk was het moment dan daar. Ik legde mijn rechterhand in de gleuf van de achterklep. Iets in mij twijfelde. Nog steeds. Nog steeds twijfelde ik. Louis keek bloedserieus. 'Je wilde het toch weten? Dan moet je ook zo mans genoeg zijn om 't te accepteren.' Louis maakte overduidelijk geen grappen. Of was hij weer aan 't acteren. 'Pussy,' zei Louis. Ik keek weg. 'Je bent bang voor wat erin zit, he? Je bent bang voor de echte Louis.' Hij begon manisch te lachen. 'Doe open dat ding, joh. Mafkees!'

Ik begon ook te lachen. *Waarom maakte ik er ook zo'n ding van?* Het zweet brak uit elke porie in mijn lichaam. In het stukje niemandsland tussen mijn balzak en mijn anus was het zelfs een beetje nat. Een tropisch klimaat. Het was me wel een avontuur de hele avond. Ik deed mijn hand weer van de achterklep en ik gaf Louis eerst nog een knuffel. Geen halfslappe verjaardagswens. Nee, een echte knuffel.

'Het is oké, maatje,' sprak Louis tegen mij. Geen idee wat hij daarmee bedoelde. Het paste wel bij het moment.

Het was nu echt tijd. Ik deed de achterklep open.

'Waar ligt het dan?'

'Voor je,' zei Louis.

'In een geheim vakje?'

Er lag niks in de kofferbak. Helemaal niks. Een lege kofferbak. Voor een lege avond, in een leeg Berlijn, met een lege groep jongens. Ik snapte er niks van.

'Je hebt gewonnen, man,' fluisterde ik. 'You finally fucking done did it.'

Ik kon mijn ogen niet geloven. Leeg? Er lag nog steeds niks in de auto. Louis stond er maar een beetje bij. Emotioneel gezien was ik een wrak. Ik had deze avond alle emoties gevoeld. Elke kleur gezien en elke geur geroken. Ik was op. Mijn lichaam was klaar. Niet meer nodig. Mijn missie was voltooid.

'...maar waarom heb je dit gedaan?' vroeg ik al lachend aan Louis.

Hij krabde wat aan zijn sikje. Het leek wel het einde van een slechte film.

'Ik heb onze Playstation verkocht. Wilde het pas vertellen als ik alles weer had geregeld. Ik heb mijn huur opgezegd. Had wat schulden en ik wilde ook een keertje geld hebben. Een keertje niet met lege handen in de club. Een keertje niet afhankelijk zijn van mijn beste vrienden. Dit is niet wie ik ben... Ik weet hoeveel

die Playstation voor je betekende. Hij was van ons samen. Ik had het je gewoon moeten vertellen.'

'Hoe komt Gurb eigenlijk aan zijn geld?' vroeg ik aan Louis.

x joost

ECHO

Karin Amatmoekrim

Ik droom dat ik op een hoge duikplank sta en er niet vanaf durf te springen. Tientallen meters onder me vonkt het water hard in de zon. Het ruwe oppervlak van de plank lijkt te bewegen terwijl het in mijn voetzolen prikt en even denk ik dat het uit zal groeien in stekels, of zich juist terug zal trekken in zichzelf en de plank daarmee verandert in een spekglad oppervlak waarop ik zal uitglijden. Ik ben bang. Bang om te vallen, bang ook om te springen. En wanneer mijn paniek het grootst is, als de angst met koude vingers in mijn buik woelt, staat *zij* opeens naast me.

Ze pakt mijn hand en glimlacht en ik denk: goed, we springen samen, met haar durf ik wel. Maar voordat we springen, pakt ze mijn gezicht vast en kust me.

CLXXV*

Wanneer ik wakker word, branden mijn lippen nog van haar aanraking. Ik streel mijn mond, hopend iets te vangen van haar, van wie ik heb gedroomd en dan zie ik het: twee vingers aan mijn rechterhand zijn langzaam aan het verdwijnen. Ik houd mijn hand in de lucht, inspecteer hem van verschillende kanten in het ochtendlicht dat door de nieuwe gordijnen sijpelt, maar het is ontegenzeggelijk en gruwelijk waar. De grenzen van mijn vingers vervagen, alsof ze uit potloodstrepen zijn opgetrokken en iemand er met een gum overheen heeft gewreven.

Het vreemde is dat ik niet bang ben. Ik vind het niet prettig, natuurlijk, ik bedoel, zo vaak kom je er niet achter dat je als het ware oplost in de lucht. Maar het vervagen stopt al bij de knokkels van mijn rechterhand en het lijkt niet verder te gaan. Bovendien is het een verrassend troostende gedachte dat iets – een lichaam, *ik* – pijnloos aan de omgeving kan slijten.

Als ik opsta en de nevels en de droom uit mijn hoofd vervliegen, blijkt natuurlijk dat er niets van waar is. Ik ben niet gekust door het mooiste wezen ter wereld. En het vlees van mijn lichaam is niet aan de lucht vervlogen.

Aan het ontbijt vraagt mijn vader of ik soms slecht geslapen heb. Ik vraag hem

* De hoofdstukken genummerd I tot en met XLIX vormen Karin Amatmoekrims roman *Het gym*.

of hij zelf slecht sliep want zijn ogen liggen zo diep in hun kassen dat ze dreigen te verdrinken in zijn bleke, ingevallen gezicht. Hij denkt even na en antwoordt: 'Ik ben nog steeds ongelukkig, maar alweer een stukje minder dan gisteren.' Hij knipoogt naar me, en dat is dat. Sinds we besloten dat we niet meer zouden doen alsof alles prima gaat, is het iets beter uit te houden thuis.

Onderweg naar school loop ik langs een struik met gele bloesem, een loslopende hond en een bushalte. Alles doet me aan S. denken.

CLXXVI

De nieuwe school is klein en even overzichtelijk als het dorp waarin hij staat. Ik stroomde halverwege het vierde jaar in, tijdens een aardrijkskundeles gegeven door een korte docent met een buik als een luchtballon en kleine waterige oogjes. Toen hij zich die dag voorstelde (met zijn voornaam, zo'n school is het kennelijk) trok er, vluchtig maar onmiskenbaar, een dranklucht voorbij. Mensen die doorwerken tijdens het drinken kun je niet anders dan sympathiek noemen, dus ik besloot hem mijn favoriete leraar te maken. Hij had me bij de klas geïntroduceerd en stelde een paar vragen: waar ik vandaan kwam, hoe oud ik was en van welke school ik kwam. Ik antwoordde op mijn gemak, terwijl ik probeerde om niet te stads en dus te zelfingenomen over te komen. De klas luisterde aandachtig. Sommige leerlingen bekeken me besmuikt, anderen waren onverbloemd nieuwsgierig. En er was één meisje, helemaal achterin het lokaal, aan wie alles voorbij leek te gaan. Ze staaarde door het raam, diep weggedoken in een grote donkerblauwe trui die haar leek op te slokken. Ik volgde onwillekeurig haar blik naar buiten waar een kale, winterse tuin bijzonder onopvallend lag te zijn. Toen ik naar haar terugkeek, sloeg ze haar ogen naar mij op. Er lag geen enkele uitdrukking op haar gezicht. Het was alsof ze in gedachten nog steeds ergens anders was en iets anders zag dan mij, naar wie ze op dat moment keek. Ze was bloedmooi, dat ook.

De school is een oud bakstenen gebouw met kleine vierkante ramen en blauwgroene accenten op het dak. Aan de zijkant is een uitbouwetje met daarop een kleine torenspits, waardoor het een beetje op een kerk lijkt. Het gebouw ligt in een stil deel van het dorp en wordt omgeven door villa's, bos en sportvelden.

Elke dag slenter ik in de pauzes over de wandelpaden rondom de school. Ik rook een sigaret terwijl ik luister naar de stemmen van kinderen in de verte en naar de knappende twijgjes onder mijn schoenen. Ik stel me voor dat de stad en mijn oude leven met elke stap die ik zet een klein beetje verder wegdrijven. Teruglopend naar het plein valt me weer het torentje aan de zijkant van het gebouw op. Achter de kleine raampjes is het donker; het lijkt niet in gebruik te zijn. Ik besluit de volgende keer als ik mijn favoriete leraar zie ernaar te vragen.

Op dinsdagen wordt het eerste uur besteed aan mythologie, een vak dat ik op mijn oude school niet had maar dat vertrouwd aanvoelt omdat het me doet denken aan de verhalen die mijn moeder altijd vertelde. 'Ons oerverhaal,' zei ze eens, 'dicteert dat alle vrouwen van deze familie vervloekt zijn.' En ze grijnsde haar verblindende lach erbij, de lach die mensen en mannen gek maakte maar die – en dat vergaten de meesten – vooral een weerspiegeling was van haar eigen waanzin.

Ons oerverhaal is op zichzelf niet heel bijzonder. Iets met een voorouder die vijf of zes keer een kind verloor. Een waarzegger meende dat het kwam doordat er een vloek rustte op deze familie. Heel vervelend allemaal, maar niet onoplosbaar. Tegen een kleine vergoeding kon de waarzegger de vloek opheffen. Mijn voorvader besloot daarop zijn grond te verkopen, of zijn ezelskar, of zijn huis, de versies lopen uiteen. Maar in elk geval werd de waarzegger betaald, de vloek opgeheven en een jaar later werd voor het eerst in die generatie een gezond kind geboren. Dat kind was mijn overgrootmoeder. En niet alleen was zij het eerste kind dat haar ouders kregen, ze bleek ook het enige kind dat het echtpaar kon voortbrengen. Dat gebrek aan meer nageslacht maakte overgrootmoeder goed door het allersterkste, het allerslimste en ook het allermooiste meisje van het dorp te worden.

Het enige probleem was: er rustte op haar een hele nieuwe vloek, namelijk één van een vrouw die alles mee lijkt te hebben, maar heimelijk en diep vanbinnen blijkt te bestaan uit een warboel van verkeerde aansluitingen en doodlopende wegen.

Dit is mijn familiegeschiedenis, volgens mijn moeder, in een notendop. Allemaal verzinsels die we sinds het begin van de tijd aan elkaar doorvertellen. Ieder zijn heel eigen fabelleer, want wat is mythologie anders dan goden en hun vervloekte nageslacht.

CLXXVII

Van de stad en van een moeder die als een slang uit ons leven kroop, als een slang uit haar waardeloze oude vel, verhuisden we dus naar dit dorp waar niets is. Niets. Op de wondermooie S. na, die geen enkel oog heeft voor mij. Niets dan zij aan wie ik het liefst denk, en mijn vader die elke dag te vroeg thuiskomt van zijn werk en op onze nieuwe bank in slaap valt met zijn rug naar de kamer toe. Is mijn moeder werkelijk een slang, dan is ze er een die haar geliefden bijt. Uit de gaatjes in zijn huid loopt het leven zachtjes weg. Heel stil. Je hebt het nauwelijks in de gaten.

Ik vond al snel mijn plek in de klas en op school. Met een aantal leerlingen ben ik enigszins bevriend geraakt, hoewel ik ervoor oppas om ze buiten de lesuren op te zoeken. Ik sport niet meer sinds ik in het dorp woon. Soms wandel ik langs de tennisvelden en dan kijk ik naar de lessen vanaf een van de stoeltjes op het terras. Nooit heb ik zin om mee te doen. Op school houd ik altijd een schuin oog op S., die zich meestal als een slaperig roofdier in een hoek van het lokaal ophoudt. Er zijn veel jongens die ernaar verlangen dat ze haar amandelvormige ogen naar hen opslaat, haar lippen zou plooiën in een lach. Ze weet het, ik zie het aan haar. Mooie meisjes weten dat ze mooi zijn. Schoonheid is macht, en macht gaat nooit onopgemerkt. De aandacht die S. krijgt, lijkt haar echter meestal in de weg te zitten. Ze draagt wijde kleren die haar lichaam verhullen, kruipt weg in de verste hoeken van de klas. En nog steeds werpen jongens haar steelse blikken toe, drommen meisjes om haar tafeltje hopen op haar gunst. Als ze daar zin in heeft, dan laat ze de aandacht toe en speelt ze met de bewonderaars. Ze lacht om hun grapjes, legt een hand op hun arm wanneer ze luistert, terwijl ze met toegeknepen ogen het effect bestudeert dat dit alles op de anderen heeft. En dan, even onverwacht als de aandacht die ze voor hen heeft, is het moment weer voorbij en trekt ze zich weer terug in haar te ruime trui, terug in haar gedachten. Ik zie dit regelmatig gebeuren, en niet één keer ziet zij dat ik het zie. Niet één keer kijkt ze naar mij, te druk met proberen zichzelf te zien door de blik van anderen.

Misschien is het omdat er verder niet veel in het dorp gebeurt, maar het blijkt een school van verhalen te zijn. Ik vang ze op wanneer ik mijn brood eet aan tafels waar meisjes de laatste roddels uitwisselen en als ik sigaretjes rook met mensen uit hogere klassen en luister naar hun verhalen over feestjes en seks. Voorspelbare

praatjes die me ronduit vervelen. Op de enkele keer na dat iemand over S. begint. Dan spits ik mijn oren en stel ik een paar gemaakt nonchalante vragen. Ik kom er zo achter dat S. een zekere reputatie geniet. Ze wordt gerespecteerd. Niet, zoals ik eerst dacht, door haar wonderlijke teruggetrokkenheid of door haar schoonheid (die misschien niet op iedereen zo'n heftig effect heeft als op mij, maar die toch zeker door niemand kan worden ontkend). Maar omdat ze jaren geleden, toen ze nog maar in de eerste klas zat, door een jongen werd gepest. 'Niet heel erg,' vertelt de informant erbij, 'het was gewoon een beetje plagen.' Als wraak had S. de jongen, in aanwezigheid van de complete klas, tegen de grond geslagen. De jongen schaamde zich zo om door een meisje geslagen te zijn, dat hij zich liet overplaatsen naar een andere school.

Geweld is een zeldzaamheid op deze school. Zo'n zeldzaamheid zelfs, dat er na drie jaar nog steeds over wordt gepraat. S. komt van de andere kant van het spoor, zoals dat hier heet. Uit een deel van het dorp dat andere mores kent. Het deel waar de mensen armer zijn, en misschien ook minder beschaafd.

CLXXVIII

De drankzuchtige leraar is verheugd over mijn interesse in het torenkamertje. Ik heb mijn vragen ingeleid met wat dingen die ik op heb gezocht over Nederlandse architectuur, zodat hij zou denken dat ik zo'n zeldzame leerling ben die naar meer kennis snakt dan wat wordt aangeboden. Hij vertelt dat het torentje niet in gebruik is. Door de vorm en de geringe omvang ervan heeft de schoolleiding nooit goed geweten wat ze ermee aan moest. 'Feitelijk,' zegt hij, 'is men min of meer vergeten dat het er is.' En als ik heel graag wil, zou ik er gewoon eens een kijkje moeten nemen. De deur is niet op slot, en hij vertrouwt erop dat ik er geen vreemde dingen zal doen. 'Graffiti ofzo,' zegt hij erbij.

Het is een vijfhoekige ruimte en pas als ik er middenin sta besef ik dat ik nooit eerder in een soortgelijke ruimte ben geweest. Bij drie kanten bieden smalle langwerpige ramen uitzicht op een deel van het schoolplein, het fietspad dat langs de westkant van school naar de sportvelden loopt en de weg die naar het spoor leidt. Eén kant is een blinde muur, en aan één zijde komt een lage, houten

deur uit. De kamer is net groot genoeg voor het kleine bureau waaraan twee stoelen met tot op de draad versleten stoffering geschoven zijn. Tegen de blinde muur staat een lage tweezitsbank. Iemand heeft geprobeerd het enigszins aan te kleden door er een gebatikte doek overheen te draperen. Het ruikt er muf, maar het zonlicht valt stemmig door de ramen en lijkt te worden gefilterd door dwarrelende stofdeeltjes. Een mooie plek, besluit ik. Geschikt voor iemand die wil verdwijnen.

Ik neem de doek mee naar huis, waar ik hem in de wasmachine doe. De volgende dag neem ik hem, schoon en ruikend naar mijn vaders nieuwe waspoeder, mee terug en leg hem weer over de bank heen. Ik zet een asbak op het bureau, klem een van de twee stoelen tegen de deurklink aan en leg mijn notitieboek en pen klaar op het bureau. Met wat moeite lukt het me om een van de ramen open te wrikken. Om het niet te veel te laten opvallen dat er opeens leven is in de toren, laat ik het niet te ver openstaan. Onder het geluid van de vogels in de bomen, nu opeens een stuk dichterbij, en de stemmen van de leerlingen die het gebouw uitlopen, steek ik een sigaret op. Ik kijk toe hoe het plein leegloopt. Een jongen en meisje uit de zesde wandelen gearmd in de richting van de fietsenstalling. Een groepje bruggers gooit iets dat op een rugbybal lijkt naar elkaar over terwijl ze over het fietspad in de richting van het bos lopen.

In mijn oude stad kende ik ook zo'n fietspad. In plaats van naar een bos, leidde dat pad achter het winkelcentrum langs. Overdag was er niets bijzonders aan af te zien, maar iedereen wist dat je er beter niet kon zijn als het donker was. De afstand tussen de lantaarnpalen was er te groot – de lichtcirkels raakten elkaar nét niet. En daar, in het donker tussen de zevende en de achtste cirkel, stond elke nacht een man. Als je zo stom was om daar in je eentje in het midden van de nacht te fietsen, dan riep hij je zodra je dichterbij kwam. Hij zei dat hij een lift nodig had, en vroeg of hij bij je achterop mocht. Hij had een vriendelijke stem, en je twijfelde of je moest stoppen. Als je dat deed, wat natuurlijk erg onverstandig was, en je keek toe hoe hij op je afliep, dan verdween hij plotseling. En dan stond je daar, vertwijfeld, en schrok je je alsnog kapot om wat je net zag en wat nu verdwenen was en dan fietste je zo snel als je kon weg. Het echt enge ervan besefte je pas wanneer je thuis was en de deur achter je dicht had getrokken en je je ouders had geroepen om zeker te weten dat je niet alleen was in het donker. Pas dan daalde het ijzingwekkende besef in dat de schim je bij je naam had geroepen.

Die schim, hij kende jou. Op een of andere bovennatuurlijke, ondoorgrondelijke manier hoorde hij bij je.

Het was mijn moeder – wie anders – die het verhaal van de man in de schaduw vertelde. Toen ik haar eens vroeg hoe ze het wist, van die schim, antwoordde ze: ‘Dat weet toch iedereen.’

Mijn vader zei dat ze zulke verhalen vertelde om mij, met een omweg, te wapenen tegen gevaar. Zoals de sprookjes van Hans en Grietje ooit dienden om kinderen te waarschuwen voor het gevaar van het bos. Ik vraag me inmiddels af wat die sprookjes ons leren over de ouders van Hans en Grietje, die hun kinderen achterlaten om te verhongeren in dat bos.

CLXXIX

We zouden vriendinnen kunnen worden, S. en ik. Dat dit niet gebeurt, is omdat ze geen enkele aandacht voor me heeft. Bovendien heb ik weinig zin om haar te omcirkelen zoals zoveel anderen dat al doen. En ik ben verliefd op haar. Dat helpt natuurlijk ook niet.

Maar toch. We zouden vriendinnen kunnen worden omdat we veel met elkaar gemeen hebben. We maken allebei nooit helemaal deel uit van de groep. We doen net voldoende mee om niet op te vallen, maar brengen nooit genoeg van onszelf mee om er helemaal bij te horen. Ik wil weten waar ze heen gaat in gedachten, ik wil deel uitmaken van haar wereld. En als ze zou willen, zou ik haar meenemen naar de mijne. Maar ik heb geen idee hoe ik haar aan moet spreken, hoe ik me moet gedragen als ze bij me in de buurt is. Eén keer, tijdens het douchen na gym, durfde ik heel kort een blik op haar lichaam te werpen. Haar huid was egaal bruin. Het wekte de indruk alsof ze naakt in de zon had gelegen. Ik ben nog nooit in mijn leven zo verward geweest.

CLXXX

Het schrijven begon met eenvoudige aantekeningen toen we nog in de stad woonden. *‘Dinsdag 14 mei: mama eet niet thuis. Papa maakt macaroni. Mama thuis: 4:26 uur.’*

'Maandag 20 mei: mama draait drie keer achter elkaar hetzelfde liedje. Het klinkt erg seksueel. To do: opzoeken welk nummer het is.'

'Zondag 2 juni: papa gaat hardlopen. Mama is aan de telefoon in de slaapkamer. Duur: 43 minuten.'

Toen ik mijn vader over mijn aantekeningen vertelde, zei hij dat ik me er niet mee moest bemoeien. Ik antwoordde: 'Er komt een dag dat ik mijn dagboeken omwerk naar romans, ik zeg het je.'

Hij vond het niet grappig.

Hoe dan ook, ik had het al van mijlenver aan zien komen. Het kondigde zich aan in de stiltes aan tafel, in de woorden 'mama eet niet thuis vanavond'. In het voorzichtig opendraaien van het slot van de voordeur laat in de nacht, wanneer iedereen sliep, of zou moeten slapen. Ik bleef wakker om dat geluid te horen, om te weten dat ze, uiteindelijk, thuis was. Hoe ze haar schoenen uitdeed in de gang, de trap op blote voeten opsloep, en ik stelde me voor hoe ze hun slaapkamer binnenkwam en hij deed alsof hij sliep, of misschien ook al echt sliep omdat hij uitgeput was van het wachten.

Vlak voor ze echt wegging, hield ze me vast en zei: 'Het leven is niet zo eenvoudig uit te leggen. Later, als je groot bent, zal je begrijpen wat ik bedoel.'

Maar ik begreep het allang. Ik was net zestien geworden, ik was geen kind meer. Ik begreep heus wel dat mijn moeder a: nog steeds van mijn vader hield, alleen niet meer op 'die manier', en b: dat haar beslissing om hem te verlaten niets met mij te maken had. Dat ze door hem te verlaten niet ook weg bij mij ging. Ook al verliet ze het huis. Ook al woonde ze nu bij iemand anders en had die persoon een lullige etage half zo groot als ons huis, een gegeven waarvan ze allebei dachten dat ik er geen aandacht aan besteedde terwijl mijn moeder deed alsof het romantisch was, zo'n bezemkast waarin ze snel-snel een bed in elkaar hadden gezet voor mij, en de luxaflex vervingen door gestreepte gordijnen en waar ik die eerste nacht sliep in nieuw, stijf beddengoed, nadat mijn moeder op de rand van mijn bed kwam zitten en zei: 'Het valt allemaal best mee, toch? Het is zo eigenlijk wel gezellig, vind je ook niet?' Haar ogen sperde ze er wijd bij open en alles wat ik erin zag was het smeken van een moeder om alsjeblijft niet boos te zijn, alsjeblijft niet verdrietig te zijn om wat zij had gedaan, om wat zij nu deed.

CLXXXI

Het eerste verhaal dat ik opschreef toen ik in dit dorp was komen wonen, was een verhaal dat mijn moeder me vertelde toen ik klein was. Het gaat zo:

‘Iedereen weet dat als er midden in de nacht wordt aangebeld en je doet open en je staat oog in oog met een vreemde vrouw met een smekend gezicht en haar handen voor haar buik en je vraagt wat je voor haar kan doen, en ze antwoordt dat ze honger heeft en of je iets te eten voor haar hebt, dat je even moet checken of ze achter haar handen in haar buik niet een gapend gat verbergt. Mocht je dat vergeten te controleren, dan is dat ook prima, maar dan is de kans groot dat je haar, beleefd als je bent, uitnodigt om binnen te komen en neerzet aan de keukentafel terwijl jij naar de koelkast loopt om te kijken wat je haar kan aanbieden en dan pak je het restje koude pasta dat je vader in een bakje heeft bewaard en dan draai je je om, om het voor haar op te warmen in de magnetron en dan werp je een blik op haar om te zien of ze wel oké is, want het is zo stil aan die tafel, maar dan zie je zoiets verschrikkelijks, zoiets afschuwelijks, iets dat is opgestaan uit de krochten van de onderwereld want zij was een vervloekte geest en jij mag geen mensen wegsturen als ze zeggen dat ze honger hebben. Dat weet iedereen.’

Ik liet het lezen aan mijn vader en hij zei: ‘Je moeder heeft een grote verbeelding.’ Mijn oma, die erbij zat, schudde haar hoofd en zei: ‘Ze is gek.’

Zelf zei mijn moeder eens dat de werkelijkheid eigenlijk nogal saai is. Maar wie geluk heeft, kan het een beetje oppoetsen. Met een beetje verbeelding zie je achter elke deur een leven. Achter elk bloemblaadje een sprookje. In elke schaduw een spook.

CLXXXII

Ik schrijf alle verhalen die ik me van haar herinner op. Sommige schrijf ik aan het bureautje in de torenkamer, die ik tot mijn persoonlijke studeerruimte heb gekroond. Ik trek me er terug in de tussenuren en de pauzes, en steeds vaker blijf ik er ook hangen na school. Ik heb gemerkt dat daar, hoog bovenin het torentje, met de stille lokalen onder mijn voeten, de verhalen vanzelf komen.

Weken gaan voorbij zonder dat ik word gestoord in mijn kleine koninkrijk. Tot vandaag, vrijdagmiddag 14:20 uur, na het laatste uur van de week. Ik heb me net geïnstalleerd achter het bureau als ik voetstappen op de trap hoor. Ik verstijf en besef dat ik de deurkruk niet met een stoel vastgeklemd heb, wat ik meestal wel doe. Het volgende moment kraakt de deur open en stapt S. binnen, op de voet gevolgd door een jongen wiens naam ik niet ken, maar waarvan ik meen dat hij in de vijfde klas zit. Hij heeft bruin sluijk haar en is zo lang dat hij zich een beetje moet bukken onder het lage plafond van het kamertje. S. neemt me verrast in zich op en het lijkt een eeuwigheid te duren voordat iemand iets zegt. Het is de jongen die uiteindelijk de stilte verbreekt. ‘Wat doe jij hier?’

Ik antwoord hikkend: ‘Ehm... niets.’

S. kijkt naar het opengeslagen notitieboek. ‘Ben je iets aan het schrijven?’

‘Nee,’ antwoord ik snel, terwijl ik het boekje dichtsla. ‘Gewoon, huiswerk.’

Ik besef meteen dat het ’t verkeerde antwoord is. *Gewoon, huiswerk*. Een meisje als S. verdient meer dan een burgerlijke werkelijkheid. Ze verdient de verbeelding. Ik zoek koortsachtig naar een manier om mezelf te verbeteren, maar dan vraagt de jongen: ‘Hoe lang zit je hier al?’

‘Net pas,’ lieg ik.

‘We gebruiken deze ruimte eigenlijk voor vergaderingen,’ zegt S.

‘Vergaderingen?’ herhaal ik verbaasd. Ik kijk haar aan. Ze slaat haar ogen neer.

‘Feestcommissie,’ voegt de jongen eraan toe. Hij schuift de bank een beetje naar voren en trekt vanachter de leuning een fles rode wijn. S. ritst haar tas open en haalt een koker van plastic bekertjes eruit. Ze plukt er drie los en zet ze op het bureau. Terwijl de jongen de fles openmaakt, leunt S. met één bil op het tafelblad. Ik ben niet eerder zo dicht bij haar geweest. Ik moet me inhouden om niet aan haar te ruiken.

De jongen schenkt ons in en laat zich met een plof vallen op de bank. Ik probeer zo ontspannen mogelijk mee te doen aan het gesprek dat zich nu ontwikkelt, maar mijn gedachten blijven koortsachtig gericht op S. De jongen praat ongedwongen verder over aankomende proefwerken terwijl S. op haar eigen ongrijpbare manier tegelijk wel en niet aanwezig lijkt te zijn. Als ik vertel dat mijn ouders pas zijn gescheiden, zegt de jongen: ‘Dat is kut voor je,’ en hij lijkt het te menen. S. reageert niet.

Mijn wijn is op en S. staat op van het bureau en gaat naast de jongen op het

krappe bankje zitten. Ik kan nog steeds niets zinnigs verzinnen om te zeggen, dus ik begin mijn tas in te pakken en zeg dat ik maar eens op huis aan ga. Ze knikken en niemand lijkt te willen dat ik blijf. Als ik weg wil lopen, zegt de jongen: ‘We hebben deze ruimte alleen op vrijdag nodig. De andere dagen kan jij hem blijven gebruiken als je wil.’

Ik knik en ga weg.

Het duurt lang voor ik de gedachte van me kan afschudden dat ze nu samen op de bank zitten, op het kleed dat ik heb gewassen en dat daarom naar mijn huis ruikt.

Ik had meer moeten doen, bedenk ik. Meer moeten zeggen om indruk op haar te maken. En dan weet ik het.

Ze zal elke vrijdag in het, nee, *mijn* kamertje zijn. Ik zou kunnen schrijven wat me niet lukt om te zeggen. Een verhaal, speciaal voor haar. Een verhaal van zo’n hemelbestormende schoonheid dat ze niet anders kan dan voor de schrijver te vallen. Het zal gaan over mijn moeder. Hoe liefdevol verraad eruitziet. Of nee, niet over mijn moeder. Het verhaal dat ik moet schrijven zal gaan over S. en hoe zij zo levendig verschijnt in mijn dromen dat ik, wanneer ik wakker word, ernaar verlang te verdwijnen in deze werkelijkheid zodat ik kan terugkeren naar haar, naar haar mond op de mijne.

CLXXXIII

Ik schrijf het in een ander boekje, met een rood omslag dat op zal vallen wanneer S. op een vrijdag de torenkamer binnenkomt en aan het bureau gaat zitten. Ze zal het oppakken, de voor- en achterkant bekijken en misschien even twijfelen voordat ze het openslaat. Ik hoef mijn naam er niet in te zetten – ze zal weten dat het van mij is. En ze zal beginnen te lezen. Eerst aarzelend, omdat ze niet weet wat ze erin zal aantreffen. Maar het is zo’n vreselijk goed verhaal, zo onvoorstelbaar meeslepend dat ze niet anders kan dan het ademloos uitlezen. Als de jongen zich later – in mijn gedachten komt hij later aan dan zij – bij haar in de kamer voegt en hij iets tegen haar zegt, zal ze haar hand naar hem opheffen, zonder haar blik van het papier los te wrikken. ‘Shhhhh,’ sist ze. En ze zal doorlezen. De jongen zal gelaten en een beetje geïrriteerd op de bank neerploffen

en zijn wijn in z'n eentje drinken. Want zij heeft geen oog voor plastic bekertjes met supermarktwijn. Geen oog voor hem. Alleen het verhaal telt.

En wanneer ze het boekje dichtslaat, staart ze verbijsterd voor zich uit. Overweldigd door emoties die ze niet kan plaatsen, voelt ze hoe een enkele traan over haar wang loopt.

Goed. Ik heb in elk geval de dramatische aanleg van mijn moeder geërfd.
Het boek ligt sinds vrijdag in de torenkamer.
Het wachten is begonnen.

CLXXXIV

Maandag is ze ziek. Ik zoek hier vruchteloos een betekenis achter. Dan overweeg ik, kort, om haar op te zoeken in haar huis aan de andere kant van het spoor. Als ik me inbeeld hoe ze daarop zou kunnen reageren, besluit ik dat het een slecht idee is.

Maandagnacht slaap ik slecht. Ik droom, maar niet van haar.

Dinsdag hebben we het eerste uur mythologie. S. is er weer niet.

Dan, een paar minuten na de bel, valt ze het lokaal binnen. 'Sorry, sorry,' mompelt ze tegen de leraar. Hij gromt wat, maar maakt er verder geen punt van. Ze haast zich langs mijn tafel naar haar plek achterin de klas. In het voorbijgaan lijkt ze even naar me te kijken, maar ik kan het me ook hebben verbeeld.

Ik probeer me te concentreren op de les. 'We gaan het hebben over metamorfosen,' zegt de leraar. 'Oftewel ingrijpende lichamelijke veranderingen. Wie kent een voorbeeld van zo'n metamorfose in de mythologie?'

'Zeus veranderde voortdurend van vorm,' antwoordt het meisje naast me.

'Klopt,' reageert de docent. 'Wie heeft een ander voorbeeld. Jij.'

Het duurt even voordat ik beseft dat hij op mij doelt. Het is een magere man. Ontzettend oud ook. Zoals hij naar me kijkt, lijkt hij geen enkel plezier in zijn beroep te hebben. Hij mag mij niet, dat is duidelijk. Ik zie hem ook weleens met andere leerlingen praten, en dan leeft hij op. Hij wordt een heel andere man. Dat zou je ook een metamorfose kunnen noemen.

Ik denk na. 'Narcissus?'

‘Goed voorbeeld, Narcissus. Een van de bekendste verhalen uit de oudheid. Een naam zo bekend dat er een bloem én een ziektebeeld naar is vernoemd.’

De leraar schrijft de naam van Narcissus op het bord, trekt lijnen naar andere namen om familierelaties aan te geven. Iedereen in deze mythologie is uiteindelijk op een of andere manier aan elkaar gerelateerd. Een grote, verknoopte warboel van hartstocht en woede die me hoe dan ook op dit moment niet kan boeien. Achter me zit S. Die wel of niet mijn boek heeft gelezen. Die nu wel of niet verliefd op me is.

De les gaat tergend traag voorbij.

Als dan eindelijk de bel gaat, pak ik snel mijn tas in en loop de gang op. Ik treuzel opzettelijk als ik naar het volgende lokaal loop. Halverwege haalt S. me in.

‘Je bent wat vergeten,’ zegt ze, terwijl ze me het boekje aanreikt.

‘Oh. Dank je,’ antwoord ik.

Ze neemt me peinzend in zich op.

‘Heb jij dit geschreven?’

‘Soort van,’ antwoord ik, plotseling overvallen door schaamte. Ik weet het zeker: ze vindt het een belachelijk verhaal.

‘Dus je droomt dat je niet echt bestaat.’

Ik kijk haar verward aan.

‘Dat is waar dit verhaal over gaat, toch? Wat staat er...’

Ze pakt het boekje terug uit mijn handen en begint – oh, horror! – voor te lezen: ‘Elke dag vervagen de lijnen die mijn lichaam aftekenen, een beetje verder. Maar elke nacht, in mijn dromen, zijn ze een beetje donkerder, een beetje duidelijker aangezet en besta ik daar...’

‘Ja!’ Mijn stem slaat over terwijl ik haar onderbreek. ‘Eh... Ja. Het, het gaat inderdaad misschien wel een beetje daarover.’

‘Het is mooi geschreven,’ zegt ze, terwijl ze me het boekje teruggeeft. ‘Hoe lang heb je daaraan gewerkt?’

‘Een paar weken.’ Ik stop het boek in mijn tas voordat ze weer zo’n streek uithaalt.

Ze knikt traag. ‘Een paar wéken,’ herhaalt ze. En dan: ‘Je moet de tijd er maar voor hebben.’

Dan draait ze zich om en loopt ze weg.

CLXXXV

Later, in de torenkamer, overdenk ik wat er is gebeurd. Of eigenlijk wat er niet is gebeurd. Ik zou graag zeggen dat dit gesprek, of wat ervoor moest doorgaan, de opmaat is voor een lange en innige vriendschap tussen S. en mij. Maar dat is niet zo. Zo sterk als ik had uitgekeken naar dit contact, zo nauwkeurig als ik mijn charmeoffensief had voorbereid – zo vanzelfsprekend plooit S. terug naar haar normale manier van doen. Ze ziet me niet, ze denkt niet aan me. Ik ben op z'n best de ruis op de achtergrond van haar gedachten. Sommigen, bij wie ik voorzichtig polste naar haar leven, haar karakter, hebben gezegd dat desinteresse haar uitgangspunt is. Anderen, die iets positiever gezind zijn, zeggen dat ze veel aan haar hoofd heeft. Thuis is er veel aan de hand, zeggen ze. Er is weinig geld. Ik herinner me dat een van haar vriendinnen zich eens liet ontvallen dat S. een plan heeft. Namelijk: weggkomen van waar ze is. Weg uit die wijk. En dat ze zich door niets laat afleiden van dat plan. Niet door jongens, en kennelijk ook niet door meisjes.

Maar ik vraag me af of dat helemaal waar is. Vanachter het hoge raam in de torenkamer kijk ik naar buiten waar S., leunend op het stuur van een roestige fiets, met twee jongens staat te praten. Hoe ze de aandacht vanzelfsprekend, verveeld bijna, ontvangt. Ze is als Narcissus, bedenk ik. Die halfgod die iedereen kent. Waar iedereen over praat.

De lange jongen met het bruine haar voegt zich nu bij haar. Ze lacht naar hem. Zelfs van deze afstand kan ik zien dat die lach anders is dan anders. Hij buigt zich over haar heen en tilt met een vinger onder haar kin haar gezicht op. Ze doet haar ogen dicht, en ik, in mijn torenkamer, sluit tegelijkertijd de mijne. Wanneer ik ze weer opendoe, ben ik haar even kwijt. Ik zoek, en zie haar dan fietsen over de straat die naar het spoor leidt, het dorp uit. Er mist een schroef in het achterspatbord van haar fiets waardoor het potsierlijk heen en weer wiebelt. Ik kijk haar na tot ze het spoor oversteekt en verdwijnt achter de gevels van een rij huizen.

Terwijl het buiten langzaam donker wordt, ga ik zitten achter het bureau en sla ik mijn oude notitieboek open. Ik begin te schrijven. Maar nu gaat het niet over mijn moeder of over S. Het gaat dit keer over Narcissus. Hoe zijn zelfliefdheid leidde tot zijn ondergang, hoe hij verdronk in de weerspiegeling van zijn eigen

ogen in het water. Een waarschuwing, zeggen ze, voor de mens om vooral niet te vol van zichzelf te geraken. Iedereen kent het verhaal – want iedereen heeft het altijd over Narcissus. Maar niemand heeft het over Echo, de waternimf die zo verschrikkelijk verliefd op hem was. Zij kwijnde weg, niet eens zozeer door Narcissus' eigenliefde, maar wel door het feit dat hij haar niet eens zag staan, geen enkel oog had voor hoe mooi ze eigenlijk was, geen oog had voor haar hele bestaan. En dus trok zij zich terug in de grotten daar vlakbij de meren waar zij opgroeide. Grotten, diep in de bossen, verscholen tussen de schaduwen en de wortels van de bomen. Daar, in die grotten, verdween zij. Daar losten haar huid en haar haar en haar botten op in de duisternis, totdat er niets meer van haar overbleef dan haar stem. Echo.

Niemand heeft het meer over Echo, maar iedereen herinnert zich nog steeds Narcissus.

